

hlasy

Z DOMOVA A MISÍÍ

3

Hlasy z domova a misií
vydáva SVD Nitra
ročník šesťdesiaty ôsmy,
marec 2024 | 1,00 EUR

Foto: Martin Štefanec SVD

Nestratiť zameranie na cieľ

■ Text:
P. Igor
Kráľ SVD

■ Foto:
Pietro Rampazzo,
unsplash.com

Už prvé riadky Katechizmu Katolíckej cirkvi pomenovávajú cieľ človeka. Tým je poznať a milovať Boha a mať účasť na jeho živote. Kým má človek cieľ svojho života pred očami, vie ľahko usmerniť všetky svoje činnosti a udržať svoj život v súlade s vôľou Najvyššieho.

kontrolka indikujúca vysunutie a zaistenie predného podvozku. Loft teda vysunutie podvozku zopakoval. Situácia sa nezmenila, kontrolka bola stále zhasnutá. Dispečer z veže teda naviedol let 401 na čakajúci okruh vo výške 600 metrov, kým sa im problém podari vyriešiť a lietadlo zamierilo nad rozľahlé floridské močiare.

Palubný inžinier vykonal test a rozsvietil všetky kontrolky v kabínke. Zistili, že kontrolka indikujúca vysunutie predného podvozku nesvieti ako jediná. No pre dosiahnutie 100 % istoty ju bolo potrebné vymeniť. Piloti teda zapli autopilota, aby udržoval výšku 600 m. O výmenu žiarovky sa pokúšal každý z členov posádky, ale nevedeli sa k nej dostať. Nakoniec sa pomocnému pilotovi podarilo žiarovku vybrať. Nedokázal však zapojiť novú. Kapitán letu teda poslal inžiniera do úseku palubnej elektroniky pod kokpitom, aby sa presvedčil a vizuálne skontroloval, či bol podvozok vysunutý a zaistený.

Sústrediť sa na dôležité, neopomenúť podstatné

29. decembra 1972 veľkokapacitné trojmotorové lietadlo spoločnosti Eastern Airlines mierilo z New Yorku do Miami na Floride. Prepravovalo 163 pasažierov. Letu 401 velil skúsený 50-ročný kapitán Loft. Okrem dvojice pilotov boli v kokpite aj palubní inžinier a letecký špecialista. Krátko pred polnocou sa začali pripravovať na pristátie.

Posádka zahájila povinné úkony pred pristávaním. Kapitán Loft si všimol vadu. Nesvietila ale

Cestujúci nemali o zmltku v pilotnej kabíne vôbec tušenie. Dispečeri v Miami sa v tej dobe sústredili na problémy iného lietadla, ktoré muselo núdzovo pristáť. Všetci členovia v kokpite lietadla zas pozorne sledovali palubného inžiniera a tak si nik nevšimol, že lietadlo začínalo pozvoľna klesať. Tak sa stalo, že sústredení na čosi dôležité, zabudli na to podstatné. Práve kvôli tejto nepozornosti sa len pár dní pred Silvestrom stala jedna z najväčších leteckých tragédií roku 1972.

Príklad z Ježišovho života

Rovnakému riziku čelil aj Ježiš hneď v úvode svojej verejnej činnosti. Vytvoril sa okolo neho veľký rozruch a mnohí si v jeho charizmatickom zjave všimli okrem jeho múdrosti, aj moc nad nečistými duchmi, schopnosť uzdravovať, súcitne milovať. Jeho povest' predchádzala jeho kroky a ľudia mali v tej chvíli jasné, čo všetko od neho budú chcieť a potrebovať. Ježišova činnosť začala spočívať v láskavom počúvaní problémov druhých a svojim uzdravujúcim dotykom a mocným slovom prinavracal slabým silu, zajatým slobodu, slepým zrak, hluchým sluch a ochrnutým schopnosť postaviť sa.

Ešte nestihol dokončiť svoju rannú modlitbu, na ktorú si privstal, aby svoje kroky a pôsobenie mohol prehodnotiť pred svojim Otcom, a už pri ňom stoja apoštolí s požiadavkou: „Všetci ňa hľadajú“. No Ježiš sa nenechá ovplyvniť tým, aké majú druhí očakávania od neho, ale zjavne si je vedomý, ako poslanie mu zveril Otec. „Ideme aj inam, aby som kázal. Lebo na to som prišiel.“

Nie plniť očakávania druhých, ale ohlasovať radostnú zvesť spásy, ukázať cesty k slobode Božích detí, a nakoniec priniesť obeť za odčinenie hriechov.

Riziká v našom živote

To isté sa môže stať aj každému jednému z nás. V našom živote okrem každodenných výziev v rodine, domácnosti a práci, pribúdajú rôzne aktivity, projekty, čakajú nás rozličné stretnutia a podujatia. V množstve povinností môžeme ľahko zabúdať na svoj primárny cieľ. Prestaneme sa sústreďovať na to podstatné, aj keď sme zameraní na dôležité. Ale vôbec nemusí ísť len o aktivizmus. Môžeme sa jednoducho zamerať až príliš na svoju kariéru, prípadne na nejaký zdravotný problém, alebo zdravý životný štýl, prípadne nás paralyzuje strach až natolko, že dva roky po pandémie, sa človek cíti potrebu vyhýbať spoločnosti, prípadne lenivosť, pohodlnosť a priemernosť života...

Princíp a fundament

Preto je dôležité mať jasne zadaný náš primárny cieľ života a mať ho ako svoju základnú voľbu. Veľký expert duchovného života, sv. Ignác z Loyoly, cieľ života človeka zadal vo svojom známom Princípe a fundamente: „Človek je stvorený, aby chválil Boha, nášho Pána, vzdával mu úctu a slúžil mu, a takýmto spôsobom pracoval na spásu svojej duše; a ostatné veci na povrchu zeme sú stvorené pre človeka, aby mu pomáhali dosiahnuť cieľ, pre ktorý je stvorený.“

V tomto duchu môžeme nielen priebežne konať revíziu svojho života, ale denne prehodnocovať svoje rozhodnutia, túžby, naše potreby a očakávania druhých, presne tak, ako to robil aj Ježiš. Vstupovať do modlitby a vo svetle Božieho slova rozlišovať Božiu vôľu. To je cesta aj pre nás. Tak sa môžeme aj my stávať expertmi v rozlišovaní a referenčnými bodmi uprostred zhonu, uponáhľanosti a stratenosti dnešného sveta. ~

Obsah

- 4 | Desať Božích príkázaní
- 6 | Zomrel páter Ludovít Feja SVD
- 8 | Udalosti
- 11 | Ľudia v Ugande mi dávajú viac svetla ako ja im
- 14 | Oslava nedožítých 100 rokov Mons. Jána Bukovského, nuncia v Rumunsku a Rusku

- 16 | Moje misijné pôsobenie na Slovensku
- 18 | Vyhrážky smrťou Saleha neodrádzajú
- 20 | Hojenie zranených vzťahov
Kniha na pokračovanie: časť .
- 22 | Vo Vatikáne vyšlo posolstvo k tohtoročnému Svetovému dňu misíí
- 24 | Rok modlitby 2024:
Symfónia modlitby

Hlasy z domova a misíí vydáva:

Spoločnosť Božieho Slova,
Misijný dom Matky Božej, Kalvária 3, 949 01 Nitra
Šéfredaktor: P. Martin Štefanec SVD;
Redaktori: P. Ján Halama SVD, P. Peter Kubík SVD,
P. Martin Madassery SVD; P. Tomáš Gerboc SVD;
Jazyková úprava: Ivana Holotňáková;
Grafická úprava: Juraj Vontorčík – SON;
Vytlačili: Tlačiareň P+M, s.r.o., Turany;
Objedn. zasielajte na adresu red.: „Časopisy“, Spoločnosť Božieho Slova, Misijný dom Matky Božej, Kalvária 3, 949 01 Nitra; Tel.: 037/ 776 94 29,
ISSN 1337-4842, EV 3324/09
Periodicita vydávania: mesačník
IČO vydavateľa: IČO 00 586 757
Webová stránka: www.verbistki.sk, e-mail: hlasy@svd.sk

Milí misijní priatelia!

Ani v jednom liturgickom období roka nechýba radosť, ale najviac je typická zvlášť pre čas Veľkej noci, ktorú budeme sláviť na konci tohto mesiaca. Tento sviatok si radosťne uvedomujeme, že Kristovou smrťou a zmŕtvychvstaním sme boli vykúpení z hriechu,

diablovej moci a večnej smrti. Toto obdobie ruší pôstne a iné telesné umŕtvovanie, aby sa zdôraznilo aj vonkajšie prežívanie radosti tela a duše.

Byť radosťný je jednou z foriem, ako ďakovať Bohu za jeho nespočetné dary. Radosť je našou prvoradou podľžnosťou voči Bohu, najjednoduchšou a najúprimnejšou formou prejavu nášho uvedomenia si darov prírody a milostí, ktoré na nás nezaslúžene vylieva a za ktoré sme mu vďační. Svojou radosťou vykonávame veľa dobra svojmu okoliu, lebo radosť priťahuje ľudí k Bohu. Prinášať radosť blíznym je najlepším dôkazom našej lásky. Veľa ľudí môže spoznať Boha vďaka nášmu optimizmu, nášmu obvyklému úsmevu, vďaka našej srdečnosti. Tento dôkaz lásky k blíznym, že sa vyvarujeme smútku a zlej nálady, mal by sa prejaviť najmä voči najbližším. Boh chce, aby náš život bol radosťným a svetlým miestom a nie sivým a smutným kvôli nášmu egoizmu a nedostatku vzájomného pochopenia. Musíme sa postarať o rozšírenie radosti aj na svoje pracoviská, do ulíc a do všetkých spoločenských vzťahov. Svet potrebuje radosť a pokoj, ktoré nám dal Pán. Veľa ľudí našlo cestu k Bohu vďaka srdečnosti a radosť dobrého kresťana. Radosť je veľkou pomocou v apoštoláte, lebo nám umožňuje predstavovať Kristovo učenie s láskou a dobrotivosťou, ako to robili apoštolí po zmŕtvychvstaní.

Nezabudnime, hlboká radosť má svoj počiatok v Kristovi, v láske, ktorou nás Boh miluje a v tom, ako ju opätujeme. My opäť zažijeme Božiu lásku v túto Veľkú noc a ona nech v našom vnútri spôsobuje nevýslovnú radosť, ktorú chceme rozdávať okolo seba.

Požehnané dni pôstu a hlboké a radosťné prežitie Veľkej noci Pánovho zmŕtvychvstania Vám žela

Páter Martin Štefanec SVD
šéfredaktor

DÔLEŽITÉ OZNAMY

Sv. omšu za misijných horliteľov a odberateľov Hlasov
odslúžim 6. marca 2024.
Šéfredaktor

▲ Pripravuje sa film o budúcom slovenskom blahoslavenom Jánovi Havlíkovi

„Ján Havlík nás učí ako sa stať misionárom kdekoľvek,“ hovorí v rozhovore pre Vatikánsky rozhlas vincentínsky páter Emil Hoffmann, ktorý je vicepostulátorom kauzy blahorečenia Jána Havlíka. Začiatkom roka bol v Ríme dokončovať natáčanie filmu o živote tohto mladého mučeníka. Dokumentárny film o Jánovi Havlíkovi, v ktorom zaznievajú početné svedectvá, by mal vyjsť v prvom polroku 2024, spomína v rozhovore páter Emil, ktorý momentálne s ďalšími slovenskými spolupracovníkmi pôsobí v Českej republike, v obci Dobruška. Dekrét o mučeníctve mladého slovenského vincentína schválil Svätý Otec v decembri 2023. Odvtedy sa čaká na dátum jeho blahorečenia, o ktorom rokujú Konferencia biskupov Slovenska, Generálna kúria Misijnej spoločnosti sv. Vincenta de Paul i ďalší zainteresovaní. Ján Havlík (1928 – 1965), vincentínsky novic a seminarista, ktorý zomrel na následky väznenia a mučenia komunistickým režimom, mal obrovskú túžbu po duchovnom povolaní. Ján Havlík túžil byť misionárom a nakoniec ním bol medzi väzňami v uránových baniach. „Ján Havlík nás učí, ako sa stať misionárom kdekoľvek,“ zdôrazňuje v rozhovore páter Emil. „Dal nám tiež príklad, že všade sa dá zostať vnútorne vzpriamený, nezlomený...“ „Tie obrovské prekážky, ktoré sa mu stavali do cesty, bral ako príležitosť na zušľachtenie vnútra a hlavne ako spôsob vydávať svedectvo o Ježišovi aj v uránových baniach.“ „Ján Havlík bol podľa Antona Srholca svetlom – oduševňoval väzňov vo fyzickej absolútnej tme, pre mnohých ľudí aj v existenciálnej tme. On tam však dokázal vniesť svetlo,“ konštatuje páter Emil Hoffmann CM a dodáva: „Hoci mnohí sa aj právom pýtali: ‚Pane Bože kde si v tom všetkom?‘. Pán Boh mal aj 50. a 60. roky i dnešné časy pevne v rukách.“•

◀ Vatikán vydá známku pri príležitosti 150. výročia založenia svojej lekáreň

Vatikánska filatelistická služba vydala 13. a 19. februára nové známky, medzi ktorými je aj 150. výročie vzniku Vatikánskej lekáreň. Ďalšie zobrazenia na známkach pripomenú napríklad aj 40. výročie dohody „Villa Madama“, 200. výročie sna sv. Jána Bosca alebo sté výročie smrti kard. Ercoleho Consalviho. Ako čítame v komuniké, rok 2024 je veľmi významným medzníkom pre Vatikánsku lekáreň, ktorá oslavuje 150 rokov od svojho založenia. Stalo sa to v marci 1874 vďaka návrhu pápeža Pia IX. a prostredníctvom bratov zo Špitálskeho rádu svätého Jána z Boha. V roku 1892 bola vo Vatikáne natrvalo založená prvá komunita tohto rádu, ktorá boli zodpovedná nielen za zásobovanie liekov, ale poskytovala aj ošetrovateľskú starostlivosť pápežovi, kardinálom a prelátom sídliacim vo Vatikáne. Lekáreň pôvodne sídlila pod kolonádou Námestia sv. Damaza, postupom času bola presťahovaná do súčasných väčších priestorov v paláci Belvedere. Dnes Vatikánska lekáreň poskytuje základné služby nielen zamestnancom Vatikánu a obyvateľom mesta Vatikán, ale aj všetkým, ktorí potrebujú špeciálne lieky. •

▪ Portugalci obnovujú staré cesty do španielskeho Santiaga de Compostela

Jednou z obľúbených pútnických trás do Santiaga de Compostela je takzvaná „portugalská trasa,“ ale tí, ktorí po nej putujú, zvyčajne začínajú svoju púť na severe Portugalska, napríklad v Porto. Medzitým trasy pokrývajú celú krajinu a v súčasnosti prebieha projekt na oživenie trás, ktoré sa síce predtým prechádzali, ale dnes sa po nich chodí len zriedkavo. Do projektu sú zapojené miestne orgány, Združenie portugalských ciest do Santiaga a organizácie, ktoré sa starajú o cestovný ruch. Najznámejšou trasou k hrobu svätého Jakuba cez Portugalsko je centrálna trasa začínajúca v Lisabone. Na tejto trase sa nachádza napríklad Coimbra, kde je pochovaná svätá Alžbeta Aragónska, portugalská kráľovná zo 14. storočia. Portugalské trasy majú veľký potenciál – pútnik nielenže prechádza miestom, ale stretáva sa s históriou a územím, ktoré sa oplatí preskúmať. •

▲ Na Srí Lanke Cirkev začne proces kanonizácie obetí útoku z roku 2019

Arcidiecéza Kolombo na Srí Lanke sa chystá začať proces kanonizácie stoviek veriacich zabitých pri teroristickom útoku na Veľkonočnú nedeľu 2019 v krajine, potvrdil pre agentúru CNA predstaviteľ arcidiecézy. Páter Joy Indika Perera, zástupca kardinála Malcolma Ranjitha z Kolomba, začiatkom februára v e-maile agentúre CNA povedal, že arcidiecéza plánuje predložiť Vatikánu žiadosť o vyhlásenie zabitých pri útokoch na Veľkonočnú nedeľu za „mučeníkov viery.“ Perera povedal, že arcidiecéza predloží žiadosť 21. apríla, presne päť rokov po útoku. To je minimálny čas, ktorý Cirkev vyžaduje na otvorenie procesu kanonizácie osoby. •

▪ V Kongu opäť kruto zaútočili na kresťanov

Najmenej 32 civilistov zahynulo pri sérii útokov na dediny v Severnom Kivu na východe Konžskej demokratickej republiky (KDR), ktoré sa začali 27. januára a pokračovali až do 31. januára. Päť kresťanov bolo sťatých počas modlitby v kostole. Informuje o tom agentúra Fides. Podľa miestnych zdrojov boli útočníkmi ozbrojená skupina napojená na Spojenecké demokratické sily (ADF), skupinu ugandského pôvodu, ktorá sa pred rokmi pridala k ISISu. Tamojšie úrady oznámili, že najmenej osem ľudí bolo sťatých, z nich päť bolo popravených počas ich náboženského obradu v nedeľu 28. januára v meste Baeti-Vutchika v Severnom Kivu. Zabití veriaci patria k takzvaným „branhamovským kresťanom“. Tri východné provincie KDR (Ituri, Severné a Južné Kivu) už desaťročia sužuje násilie páchané viac ako 120 skupinami bojujúcimi o kontrolu nad územím a o cenné nerastné suroviny, na ktoré je toto územie bohaté. •

Desať Božích príkázaní

■ Text: P. Raniero Cantalamessa, OFM Cap

■ Foto: Florian Bernhardt, unsplash.com

Evanjelium tretej pôstnej nedele vzalo za svoju tému chrám. Ježiš očisťuje starý chrám, vyhánaním z neho, s korbáčom z povrazu, obchodníkov s tovarom; takže predstavuje sám seba ako nový chrám Boha, ktorý ľudia zničia, ale ktorý Boh za tri dni vzkriesi. Tento krát sa však chcem pozastaviť nad prvým čítaním tretej pôstnej nedele, pretože ono obsahuje dôležitý text: dekalóg, desať Božích príkázaní. Moderný človek dnešnej doby nechápe príkázania; vymieňa ich za svojvoľné zákazy Boha, za obmedzovanie svojej slobody. Ale príkázania Boha sú prejavom Jeho lásky a Jeho otcovskej starostlivosti o človeka. „Príkazujem ti zachovávať príkázania, aby si žil a bol šťastný“ (Porov. Dt 6, 3; 30, 15): toto je cieľ príkázaní, a nič iné.

V niektorých nebezpečných úsekoch chodníka, ktorý vedie na vrchol hory Sinaj, kde nám Boh dal desať príkázaní, na vystríhanie, že niekto roztržitý a neskúsený vyjde z cesty a zrúti sa do priepasti, boli vložené znamenia ukazujúce nebezpečenstvo, umiestnené na zábradliach alebo vytvorené nejakými zátarasami. Cieľ príkázaní nie je odlišný od tohto spomínaného výstupu. Príkázania sa môžu porovnávať so zábranami alebo s hrádzou. Vidíme to na rôznych príkladoch, čo sa stane, keď sa pretrhne hrádza. Okolité obce a polia sú zavalené lavínou vody a blata. Tiež sami vidíme, čo nastane v spoločnosti, keď sa systematicky šliape po istých príkázaniach, ako napríklad

Nezabiješ, Nepokradneš a iné... Ježiš zhrnul všetky príkázania, dokonca celú Bibliu, do jedného príkázania, do príkázania lásky k Bohu a k blížnemu: „Na týchto dvoch príkázaniach spočíva celý Zákon i Proroci“ (Mt 22, 40). Mal pravdu sv. Augustín, keď povedal: „Miluj a rob čo chceš.“ Pretože ak niekto opravdivo miluje, všetko, čo robí,

bude nakoniec dobro. A taktiež aj výčitka či upozornenie budú pre lásku, pre dobro iného.

Desať Božích príkázaní treba však zachovávať spoločne, naraz; nemôže sa zachovávať päť z nich a porušovať ďalších päť, alebo tiež len jedno z nich. Napríklad členovia mafie si môžu úzkostlivo uctievať svojho otca i matku; nikdy by si nedovolili „túžiť po žene druhého“ a ak sa ich syn rúha, ostro mu to vyčítajú; ale čo sa týka nezabiť, nehovoriť falošne, netúžiť po majetku iných, toto je zrazu už iná reč. Musíme urobiť skúšku nášho života, aby sme videli, či aj my nerobíme niečo podobné, a teda že škrupulózne zachováame niektoré príkázania a ďalšie si úplne veselo porušujeme, či nie sme podobní napríklad mafióm.

Chcel by som zvlášť upútať pozornosť na jedno z prikázaní, ktoré je v určitých oblastiach najviac porušované: „Nevezmeš Božie meno nadarmo“. „Nadar-mo“ znamená bez ohľadu, úcty, alebo horšie, s opovrhnutím, s hnevom, teda rúhavo. Veľa ľudí vkladá do svojich vlastných rozhovorov rúhania, ako keby sa nič nedialo, bez ohľadu na pocity tých, ktorí ich počujú. Ďalej napríklad mnohí mladí chlapci, najmä keď sú v nejakej skupinke, opakovane rúhajú s tým, že chcú tým zapôsobiť, vzbudiť dojem, na prítomné dievčatá. Avšak mladík, ktorý chce na dievčatá urobiť takýmto spôsobom dojem, nikdy ho nedosiahne. Vynakladá sa veľké úsilie, aby sme milovanú osobu presvedčili prestať fajčiť, hovoriac, že fajčenie škodí zdraviu; prečo nerobiť podobne aj s presvedčaním, aby prestal hrešiť, nadávať a rúhať sa? ~

„Ostaň verný, František!“

■ Text: Archív SVD

■ Foto: Ximena Nahmias, unsplash.com

Keď mladý študent práva František odišiel na prázdniny do nemeckého Kielu, začal v ňom silný duchovný boj. Hovorí: „Videl som duchovnú a mravnú biedu tohto prístavného veľkomesta. Prebudila sa vo mne túžba získavať duše pre Krista. Domov som sa vrátil s rozhodnutím, že sa stanem kňazom.“

Počas štúdií som prežíval obdobie kríz. Rozmýšľal som nad odchodom zo seminára. Bezvýhradná odovzdanosť na celý život, naveky, to sa mi zdalo príliš ťažké. V poslednom ročníku štúdia sa zrazu všetko upokojilo a vyjasnilo. Viem, že mnohí sa za mňa modlili a prinášali obety. Na sviatok sv. Petra a Pavla roku 1928 som bol ako 25-ročný vysvätený za kňaza.

Najkrajší dar k primíciám som dostal od mamy – zdôverila sa mi s tajomstvom, ktoré predo mnou dovtedy schovávala: Na sviatok Božieho tela, nemal som vtedy ani pol roka, stála s kočíkom na kraji cesty. Ulicou kráčal kňaz nesúci Eucharistiu. Keď prechádzal okolo nej, vybrala ma z kočíka a povedala: „Pane, ak chceš z tohto dieťaťa urobiť kňaza, zo srdca ti ho darujem.“ Mlčala o tom celý čas. Nechcela ma ovplyvniť, aby som sa vďaka jej želaniu stal kňazom.“

Kňaz František so zápalom pôsobil medzi nemeckou mládežou. V roku 1942 sa stalo to, čo s obavou očakával – dostal povolanie do armády. Vtedy si spomenul na matku, ktorá v ťažkých situáciách hovorila: „Vždy tak, ako chce Boh!“ František mal nepodplátený cit pre spravodlivosť a po ťažkom vnútornom zápase mu bolo jasné: „Nezložím prísahu Hitlerovi!“ Pritom si uvedomoval, že toto rozhodnutie svedomia sa bude rovnať trestu smrti.

Pár dní nato pricestoval poslednýkrát k svojim rodičom, aby im oznámil svoje rozhodnutie. Keď sa všetci spolu modlili krížovú cestu, pri 13. zastavení František chytil mamu za obe ruky a opýtal sa jej: „Dokážeš byť matkou bolesti, ktorá nesie svoj kríž a nevzdáva sa?“ Ona odpovedala: „Keď mi Boh dá na to silu, tak to dokážem!“

O päť dní bol František zatknutý a uväznený. Vo svojich posledných zápiskoch vďačne spomína na posledný list od rodičov, kde mama celkom na záver dopísala slová: „Ostaň verný, František!“

Keď mu v predvečer popravy prečítali rozsudok smrti, tento kňaz pokojne a isto povedal: „Nie som nepriateľom štátu ani národa, ktorý bojuje päsťou a násilím. Som katolícky kňaz, ktorý používa zbrane Ducha a viery. A viem, za koho bojujem.“

Za kňazom Františkom stáli po celý čas ľudia, ktorí sa zaňho modlili a prinášali obety. I vďaka nim ostal verný svojmu povolaniu a nezradil hlas svedomia vo chvíli, keď sa mal postaviť zoči-voči pravde. Myslime vo svojich modlitbách na všetkých kňazov, aby svojím životom boli svedkami Krista, svojho Majstra. •

"Proste za kňazov, ktorí sa musia stykať so svetom, aby boli svätí, lebo jeden dokonalý vykoná viac ako mnohí iní."

Sv. Terézia Avilská

Oslava nedožitých 100 rokov Mons. Jána Bukovského, nuncia v Rumunsku a Rusku

Text a foto: P. Martin Štefanec SVD

Cirkev na Slovensku oslávila nedožitú jubileum – sto rokov narodenia arcibiskupa Mons. Jána Bukovského, SVD (18. januára 1924). Pri tejto príležitosti Spoločnosť Božieho Slova pripravila dve spomienkové slávenia. V pondelok 15. januára sa na Kalvárii v Nitre konala slávnostná svätá omša, pri ktorej si verbisti a veriaci vo vďačnosti pripomenuli 100 rokov od narodenia verbistu Mons. Jána Bukovského, bývalého apoštolského nuncia v Rumunsku a v Rusku.

Narodil sa v r. 1924 v Cerovej, pôsobil na Generáláte SVD v Ríme, neskôr v roku 1990 – 2000 pôsobil ako apoštolský nuncius v Rumunsku a v Rusku. Po završení pozemskej púte 18. decembra 2010 v Techy, Illinois, USA boli jeho telesné pozostatky uložené v krypte kostola Nanebovzatia Panny Márie v Nitre na Kalvárii.

Spomienkovej slávnosti v tomto kostole predsedal apoštolský nuncius na Slovensku Mons. Nicola Girasoli spolu s koncelebrantmi Mons. Petrom Beňom, nitrianskym pomocným biskupom a Mons. Jánom Kubošom, spišským pomocným biskupom a ďalšími kňazmi. Slávnosť sa začala modlitbou pri sarkofágu Mons. Jána Bukovského v krypte kostola, kde zostúpil hlavný celebrant spolu s koncelebrujúcimi biskupmi a kňazmi. Po modlitbe v krypte sa slávila svätá omša, kde v homílii Mons. Girasoli vyzdvihol život a činnosť Mons. Jána Bukovského, ktorý bol ako misionár vždy v pohybe. „Pripomíname si ho na sviatok Sv. Arnolda Janssena, zakladateľa troch rehoľných misijných kongregácií, medzi ktoré patrí aj Spoločnosť Božieho Slova.“

Mons. Girasoli hovoril o povolaní Mons. Bukovského, ktorý svoje teologické štúdiá dokončil v USA. Zveľaďoval v sebe povolanie „Ísť a ohlasovať radostnú zvesť“ podľa charizmy a inšpirácie sv. Arnolda Janssena, cestovať po celom svete a žiť svoj život pre všetkých, ktorí to potrebujú. Bol v prvom rade misionárom. Jeho misionárska duša oživovala všetku jeho prácu. Dokázal hovoriť deviatimi jazykmi. Pracoval ako poradca Generálnej rady SVD v Ríme a jeho veľké skúsenosti najmä v strednej a východnej Európe ho priviedli do služieb štátneho sekretariátu Vatikánu. „Osobne som viackrát stretol Mons. Bukovského, keď bol nunciom v Bukurešti, v Rumunsku. V tom čase som bol sekretár nunciatúry v Maďarsku. Zapôsobila na mňa jeho osobnosť. Bol som pri znovu otvorení nunciatúry po desaťročia v Rumunsku,“ zaspomínal Mons. Girasoli. Pokušoval na to, že Mons. Bukovský dal naozaj svojmu diplomatickému životu nový rozmer otvorenosti, keďže pochádzal z rehoľnej kongregácie, ktorá je veľmi akčná. Uskutočňoval výzvu ísť von na perifériu a otvoriť dvere Slovu. „Mons. Bukovský dal svojmu diplomatickému životu nový rozmer otvorenosti, keďže pochádzal z rehoľnej kongregácie, nie z diplomacie, ktorá bola založená na misionárskom povolaní a skúsenosti. Už uskutočňoval výzvu pápeža Františka výjsť von, ísť na perifériu a otvoriť dvere slovu,“ pripomenul apoštolský nuncius „Keď sme tu zhromaždení dnes a modlíme sa za jeho odpočinok, uvažujeme nielen nad jeho misionárskym a diplomatickým dielom a oceňujeme ho,

nezostávame len v minulosti, ale pozeráme do budúcnosti. Modlíme sa, aby nás všetkých inšpiroval k nasledovaniu jeho príkladu neúnavného šíriteľa pokoja a aby jeho život priťahoval mladých, aby boli povolania k misionárskemu životu, v rodine a v spoločnosti, ktorú založil sv. Arnold Janssen,“ ukončil svoju homíliu Mons. Girasoli.

V závere poďakoval za slávenie provinciál slovenskej provincie verbistov páter Marek Vaňuš SVD. Po svätej omši nasledovalo agapé v jedálni Misijného domu Matky Božej, kde sa otec nuncius stretol nielen s rehoľníkmi a rehoľnými sestrami, ale i s veriacimi z Nitry a rodákmi Mons. Bukovského z Cerovej. V rodisku

sa konala aj ďalšia spomienka na arcibiskupa Bukovského. V nedeľu 21. januára sa slávila sv. omša v Cerovej, rodisku arcibiskupa Bukovského. Hlavným celebrantom bol bratislavský arcibiskup metropolita Mons. Stanislav Zvolenský.

Povolaním misionár

Ján Fukna – arcibiskup Ján Bukovský (priezvisko si zmenil po príchode do USA), sa narodil rodičom Martinovi a Kataríne ako štvrté zo šiestich detí 18. 1. 1924 v obci Cerová-Lieskové na Záhorí.

V roku 1939 ako 15-ročný vstúpil do misijnej rehole verbistov v Nitre. Stredoškolské štúdium ukončil v lete roku 1945 maturitou v Bratislave. Na jeseň dokončil

noviciát a zložil prvé rehoľné sľuby. V ďalšej formácii pokračoval v Misijnom dome Božského Srdca Ježišovho vo Vidinej pri Lučenci, kde rehoľníci verbisti absolvovali štyri semestre filozofie. Po druhej svetovej vojne bola snaha realizovať teologické štúdiá bohoslovcov v Ríme, no Ján Fukna požiadal o možnosť štúdia v Spojených štátoch, v Misijnom dome v Techny v štáte Illinois. Okrem štúdia teológie chcel vyštudovať i anglický jazyk, aby ho po návrate do Československa vyučoval bohoslovcov, ktorí sa pripravovali na zahraničné misie.

Na jeseň 1947 vycestoval za more. Nastúpil na jazykový kurz a po ňom na štúdium teológie. Československé úrady

nestretol s milým prijatím. Nedostal dokonca ani štátny súhlas, na odslúženie primičnej svätej omše v rodisku. Primície nakoniec v rodnej obci „slávil,“ no len pri bočnom oltári počas svätej omše miestneho kňaza. Od chvíle, ako mal možnosť spoznať situáciu a podmienky Cirkvi na Slovensku, túžil svojim rodákom pomôcť. V roku 1967 Ján Bukovský sa stal rektorom Misijného domu v Techny. Od roku 1968 zastával funkciu generálneho radcu a admonitora Spoločnosti Božieho Slova na Generaláte v Ríme. Počas funkčného obdobia mal okrem iného za úlohu udržiavanie kontaktov a pravidelné vizitácie spolubratov misionárov po celom svete.

mu po roku odmietli predĺžiť platnosť cestovných dokladov a požadovali jeho návrat. Ján sa nevrátil a zostal v Amerike. Jeho pas bol anulovaný a on ostal bez štátnej príslušnosti nasledujúcich päť rokov.

Kňazské svätenie v Techny

Pokračoval v štúdiu a v Techny zložil v roku 1949 doživotné rehoľné sľuby a prijal kňazské svätenie 3. decembra 1950. Ako kňaz pokračoval páter Bukovský v biblických štúdiách vo Washington (1950 – 1952) a neskôr v Ríme na Pápežskom biblickom ústave – *Biblicum* (1954 – 1956). Na Vianoce v roku 1963, sa mu po 16-tich rokoch podarilo navštíviť Československo a rodinu. Zo strany úradov sa

Pôsobenie na Štátnom sekretariáte

Koncom šesťdesiatych rokov otec Ján zdržiavajúci sa v Ríme vypomáhal ako tlmočník pri rokovaní Štátneho sekretariátu s politickými predstaviteľmi komunistických krajín strednej a východnej Európy. Od roku 1972 pôsobil na Štátnom sekretariáte Vatikánu. Najskôr ako tlmočník, neskôr ako riadny člen skupiny, ktorá viedla rokovania s krajinami patriacimi do sféry vplyvu Sovietskeho zväzu. V rokoch 1972 – 1990, keď páter Bukovský pracoval na Štátnom sekretariáte Svätej stolice, absolvoval, ako jeden zo zástupcov vtedajšej „Ostpolitik,“ desiatky ciest do Bulharska, Maďarska, Rumunska, Albánska, Poľska či

Československa. Snahou bolo uvoľniť pomery v komunistických krajinách, kde bola Cirkev obmedzovaná a cielene likvidovaná. To zahŕňalo, okrem iného, aj úsilie o úpravu právnych noriem štátov či menovanie nových biskupov na uprázdnené stolce. Nemenej dôležité rokovania sa viedli v oblasti „oslobodenia“ biskupov a kňazov spod kontroly.

Nuncius narodený na Slovensku

Po páde komunizmu už nebolo nutné viesť rokovania nadialku. V postkomunistických krajinách bolo dôležité viesť priame rokovania s predstaviteľmi štátov. I preto sa Ján Bukovský 18. augusta 1990 stal nunciom v Rumunsku. Súčasťou menovania bolo i vyvolenie za biskupa s hodnosťou titulárneho arcibiskupa Tabalského. Biskupské svätenie prijal 13. októbra 1990 v Bazilike sv. Petra v Ríme, z rúk kardinála Casaroliho. Arcibiskup Bukovský sa stal prvým nunciom, ktorý sa narodil na Slovensku. Po štyroch rokoch pôsobenia v Rumunsku bol 20. decembra 1994 arcibiskup Bukovský menovaný za nuncia do Ruska, kde pôsobil do 14. februára 2000. Ako emeritný apoštolský nuncius žil v Misijnom dome St. Gabriel v Mödlingu pri Viedni. Počas tohto pobytu bol arcibiskup Bukovský pápežom Jánom Pavlom II. v roku 2002 menovaný za člena Pápežskej rady na podporu jednoty kresťanov a za konzultanta sekcie Štátneho sekretariátu pre vzťahy so štátmi.

V roku 2005 sa vrátil na zaslúžený odpočinok do Techny v USA. V roku 2010 veľmi túžil ešte raz navštíviť Slovensko a chystal sa osláviť 60. výročie kňazskej i 20. výročie biskupskej vysviacky, ako aj vysvätiť kandidátov kňazstva Spoločnosti Božieho Slova. Pre zhoršený zdravotný stav sa mu to už nepodarilo. Rehoľné spoločenstvo spolubratov v Techny sa stalo miestom, odkiaľ si ho všemohúci Pán povolal do večnosti 18. decembra 2010 vo veku 86 rokov. Pohrebné obrady sa konali 3. januára 2011 v Nitre na Kalvárii a po nich bolo telo Mons. Bukovského uložené do krypty, ktorá sa nachádza pod Kostolom Nanebovzatia Panny Márie. ~

Udalosti

▲ Spomienka na troch misionárov z Chynorian

Pri večernej sv. omši na spomienku sv. Timoteja a Títa sme si v Chynoranoch spolu s veriacimi pripomenuli troch misionárov verbistov pochádzajúcich z miestnej farnosti. Prvým bol P. Rudolf Michalík (1914-1984), misionár v Argentíne, ktorého štyridsiate výročie smrti pripadlo práve na 26. januára, ďalej P. Anton Marko (1919-1981), ktorý síce dostal misijné určenie na Filipíny, ale kvôli II. svetovej vojne sa tam nedostal a zostal pôsobiť na Slovensku, a tretím bol P. Anton Bezák (1926-2019), ktorý bol vysvätený tajne počas komunizmu, a ktorého piate výročie smrti bolo 24.

januára. Povzbudzujúco a s misijným nadšením kázal P. Ján Kušnir, sláveniu sv. omše predsedal P. Marek Vaňuš, a spolu s nimi koncelebroval i miestny farár, honorárny dekan Ján Šimko.

Miestna farnosť sa chystá pripomenúť si v máji i krásnu zdvojenú

„storočnicu“ ďalších dvoch verbistov, ktorých vzišli z Chynorian: nedožítých sto rokov P. Vojtecha Kováčika (1924-2007) a P. Ludovíta Jankejeho (1924-2016); obaja boli vysvätení za kňazov v období komunizmu. •

▼ Osadenie relikvií do obetného stola v kaplnke UPeCe Bratislava

V deň sviatku sv. Jozefa Freinademeza, patróna Univerzitného pastoračného centra v Bratislave, boli počas večernej sv. omše osadené, do obetného stola v kaplnke, relikvie troch vzácných prijímateľov i ohlasovateľov Božieho slova. V kaplnke boli natrvalo osadené relikvie sv. apoštola Pavla, ktorého, mohli by sme povedať, že Kristus povolal priamo, aby sa stal ohlasovateľom jeho evanjelia, taktiež relikvie sv. evanjelistu Lukáša, ktorému bolo ohlásené evanjelium, oh ho prijal a ohlasoval ďalej a sv. Arnolda Janssen, ktorý evanjelium prijal, sám ohlasoval, no zároveň založil misijné kongregácie, aby sa Božie slovo dostalo do celého sveta. Relikviár, v tvare loga UPeCe, vytvoril študent Michal Bašo, ktorý navštevuje pastoračné centrum. Relikvie svätých boli osadené „do cesty“, čo chce symbolicky vyjadriť, že každý prijímateľ i ohlasovateľ evanjelia je pútnikom na ceste za Kristom, a zároveň, že kráčať touto cestou

sme povolaní všetci – a teda sme povolaní i k tomu, aby sme sa všetci stávali ohlasovateľmi Božieho slova. •

▼ Den zasväteného života v Praze

Den zasväteného života (2. února 2024) slavil Pražský arcibiskup Mons. Jan Graubner v katedrále sv. Víta v Praze spolu s řeholníky a řeholicemi působícími v arcidiecézi. Slavení začalo žehnáním hromničných svící v kostele metropolitní kapituly Všech svatých, potom se přítomní vydali v procesii do katedrály, kde se slávila mše svatá. Verbišty byli u toho. •

▲ Noví členovia Misijnej rodiny

V pondelok 29. januára 2024, v deň liturgickej spomienky na sv. Jozefa Freinademetza, boli prijatí do Misijnej rodiny štrnásť noví členovia. Prijatie sa konalo počas večernej sv. omše v Kostole sv. Arnolda Janssena v bratislavskej Petržalke. Po sv. omši mala pre prítomných veriacich prezentáciu, o svojom ročnom dobrovoľníckom pôsobení – misii – v Argentíne, členka Misijnej rodiny, Mária Majerčáková. Misijná rodina je spoločenstvo laikov, ktorí na báze dobrovoľnosti spolupracujú s misionármi Spoločnosti Božieho Slova. •

UDALOSTI

marec 2024

4. marec

Ekumenický svetový deň modlitieb žien;

9. marec

P. Jozef Šebela SVD, 65. výročie úmrtia (1959);

11. marec

Br. Ján Bartolomej Kacvinský SVD, 45. výročie úmrtia (1979);

19. marec

Slávnosť sv. Jozefa, ženícha Panny Márie, patrón Spoločnosti Božieho Slova;

22. marec

Svetový deň vody;

24. marec

P. Bernad Kulha SVD, 5. výročie úmrtia (2019);

25. marec

Slávnosť Zvestovania Pána sa slávi 8. apríla;

28. marec

Zelený štvrtok Pánovej večere;

29. marec

Velký Piatok – slávenie utrpenia a smrti Pána; P. Jozef Filus SVD, 25. výročie úmrtia (1999);

30. marec

Biela Sobota; v noci na nedeľu je zmena zimného času na letný;

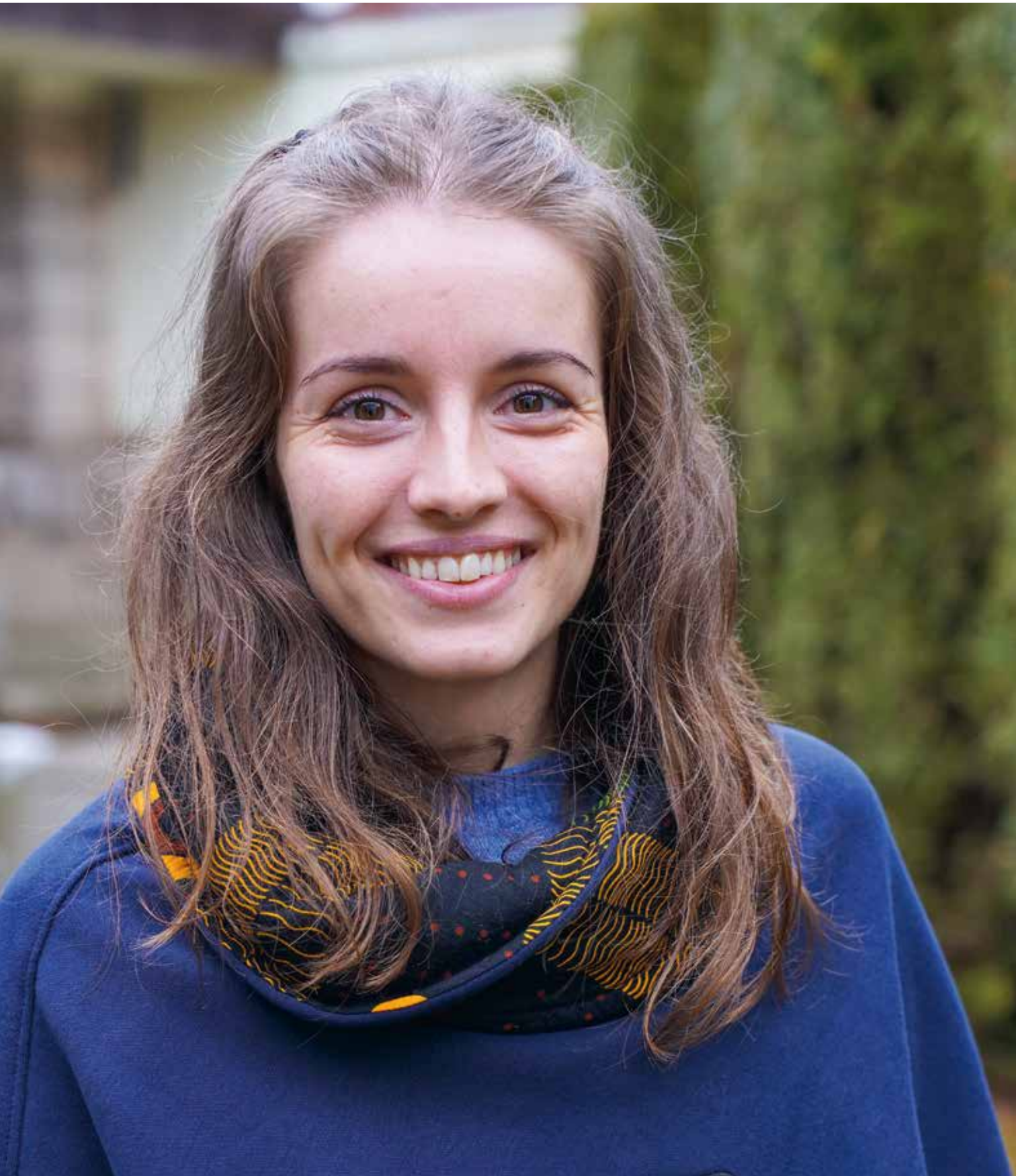
31. marec

Velkonočná nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania.

Misijný úmysel apoštolátu modlitby na mesiac marec:

Modlime sa za tých, ktorí v rozličných kútoch sveta riskujú svoj život pre evanjelium, aby nadchli Cirkev svojou odvahou a misionárskou horlivosťou.

Ľudia v Ugande mi dávajú viac svetla ako ja im

■ Text: P. Martin Štefanec SVD

■ Foto: Archív Janky Masárovej

Janka Masárová, rodáčka z Lysice, okr. Žilina od malička cítila, že chce pomáhať druhým. Neskôr pochopila, že chce ísť na misie. To sa jej podarilo ako misijnej dobrovoľníčke cez Slovenskú katolícku charitu. Do Afriky sa dostala aj vďaka verbistovi Martinovi Cingelovi SVD, misionárovi v Keni. O pôsobení v Ugande rozpráva Janka v nasledujúcom rozhovore.

Ako ste sa dostali do Ugandy? Čo predchádzalo tomu keď ste odišli na misie?

Začalo to asi tým, že aj v našej rodine boli nejaké ťažšie situácie a už od osemnástich rokov som chcela vycestovať do Afriky. V 18-tke som si prvýkrát začala vyhľadávať nejaké programy, ktoré posielali dobrovoľníkov na misie. Stále som to ale odkladala. Hovorila som si že najskôr ukončím vysokú školu, potom po škole sa tomu budem venovať. Po škole sa však naskytla pracovná príležitosť tak som na misie ešte nešla. Po tých udalostiach čo sa v rodine stali som si však povedala, že idem konať. Videla som, že život mi len tak uniká pomedzi prsty.

Povedala som si, že si idem plniť sny a tak som poslala žiadosť do Slovenskej katolíckej charity a odvtedy sa začali diať veci. Ale nebolo toto prvé, čo som začala. Ešte predtým som totiž kontaktovala pátra Martina Cingela v Keni. Tomu som napísala a informovala som sa, či nepozná nejaký detský domov v Keni, kde by som mohla slúžiť deťom. Našiel tam detský domov, tak som sa tam nakoniec dostala. Tam som strávila dva týždne. Potom som bývala v jednej rodine a tam sa otváral taký projekt, ktorý fungoval vďaka pátrovi Martinovi Cingelovi SVD. Pátrovi Martinovi som tam pomáhala tiež. Dokopy som bola mesiac >>>

• Jedným zo stereotypov, čo sa šíri o Afričanoch je, že sa stále usmievajú – Janka tvrdí, že je to pravda :)

a pol v Keni. Už tam som mala pohovor so Slovenskou katolíckou charitou ohľadom dobrovoľníctva v Ugande alebo Rwande.

Ako ste sa pripravovali na tú misiu? V čom spočívala vaša príprava, kým ste konečne vycestovali?

Mali sme dve víkendové prípravné stretnutia v Bratislave na charite. Cez Slovenskú katolícku charitu nám rozprávali svedectvá nejakí bývalí dobrovoľníci. Hovorili svoje skúsenosti, ako to tam funguje, na čo sa máme pripraviť, čo tam nie je, čo tam je a čo tam my môžeme zase získať a čo my môžeme tým ľuďom odovzdať. Po takomto stretnutí dobrovoľník vidí, či je na to pripravený alebo nie, čo to obnáša. Po tomto prvom stretnutí zredukovali počty možných dobrovoľníkov. Tí sa potom dostali do ďalšieho kola. Vybrali nás 4 dobrovoľníkov, dve dievčatá do Rwandy a mňa spolu s kamarátkou Silviou do Ugandy.

Kedy ste vycestovali?

Odišli sme v júni 2023 a prišla som domov v decembri, takže bol to necelý polrok. Pôjdem teraz zase naspäť, lebo boli nejaké veci s vízami. Musela som sa vrátiť, aby mi mohli predĺžiť pobyt. Koncom februára sa vraciam naspäť.

Viete aj, ako dlho tam teraz budete?

Pôvodne som mala prísť domov až v roku 2024 v júni. Bolo to prekvapenie, že som prišla skôr kvôli tým vízám. Takže sa to teraz posúva. Teraz pripravujem rodinu, že to bude asi znova na rok. Podľa toho, aký bude projekt, koľko tam bude roboty.

Keď dobrovoľník príde do takejto krajiny, nevie sa možno hneď zaraďiť, čoho by sa chytil. Ale keď sme sa pustili do nejakých vecí, teraz si nevieme predstaviť, že by sme odtiaľ odišli. Stále tam máme nedoriešené veci, v ktorých by sme chceli pokračovať. Stále tam budem mať túžbu ostať a pokračovať, až kým nebudem cítiť, že som tým ľuďom odovzdala všetko

čo som asi mohla a vedela. A to bude asi môj taký konečný bod, keď si poviem že už som odovzdala všetko, čo som mala. Asi vtedy sa rozhodnem, že sa vrátim.

Uganda je pre nás dosť neznáma krajina. Keď ste tam prišli, čo tam na vás zapôsobilo a čo vás prekvapilo?

Prvý kultúrny šok som zažila už v Keni. Vďaka Keni som tak zhruba poznala, do čoho do Ugandy idem. Už ma tak veľmi neprekvapovali nejaké situácie, čo som videla na cestách. Oslovila ma srdečnosť ľudí, vrúcne privítanie. Bolo to v každej rodine kde som prišla v Keni alebo v Ugande. Ľudia veľmi živo vítajú aj s tým málom čo majú. Podelia sa a sú radi, keď ich človek príde pozrieť. Tam bol kultúrny šok za kultúrnym šokom. Jedným zo stereotypov, čo sa šíri o Afričanoch je, že sa stále usmievajú. Aj na charite nám to hovorili, a ja si dovoľm šíriť tento stereotyp ďalej. Ja čo som stretla ľudí, tak oni boli naozaj usmievaví, radostní, vďační, pokorní, srdeční a súdržní. Súdržnosť ľudí je veľmi krásna. Tam sa stará aj sused o suseda, aj keď tam nie sú nejaké pokravné väzby. Toto je pre mňa také veľmi krásne čo tam zažívam.

Ako to tam má charita zorganizované? Koľko dobrovoľníkov zo Slovenska tam pôsobí?

V Ugande máme jedno centrum, tento projekt, ktorý sa volá Gift of love. V Rwande má Slovenská katolícka charita ďalšie centrum. Tam posielajú dve dobrovoľníčky, a takisto dve dobrovoľníčky posielajú do centra Gift of love v Ugande.

Začína pôst. Slovenská katolícka charita je známa aj pôstnou krabičkou. Mohli by ste nám o tom niečo viac povedať?

Tie centrá v Rwande aj v Ugande fungujú vďaka pomoci, ktorá je sprostredkovaná práve pôstnou krabičkou. Vždy tam je nejaký príbeh nejakého dieťaťa z Rwandy alebo Ugandy.

Určite aj niekoho takého, kto má niečo spoločné s týmto centrom. V roku 2024 pôstna krabička nesie tvár Grace Amangery. Grace je naša krajčírka. Centrum Gift of love založilo v rokoch 2016 a 2023 remeselné dielne. Máme tam krajčírky, aj rezbárov, tesárov, murárov. A práve po vyštudovaní tohto kurzu krajčírky sa dievčatá môžu zaradiť do asociácie, kde chodia pravidelne v piatky na stretnutia. My im dávame ponuku, čo majú vyrobiť. Nejaké výrobky, ktoré charita od nich „odkúpi“ a na Slovensku sa to predá a tie peniaze idú potom naspäť do toho centra. My tým dievčatám potrebujeme kúpiť látky a ďalšie veci na výrobu predmetov. Je tam teraz aj

- Cez Slovenskú katolícku charitu tu funguje aj Adopcia na diaľku
- Centrum Gift of love založilo remeselné dielne, kde sa mladí môžu vyučiť za krajčírky, či rezbárov, tesárov, murárov...
- Janka sa venuje deťom všetkých vekových kategórií

športové aktivity alebo hry. Potom mám čas na prácu v kancelárii, kde riešime veci napr. aj s manažmentom na Slovensku. Potom mávame stretnutia s krajčírkami. Rozprávame o nových dizajnoch a výrobkoch. Večer mávame zasa večerné doučovanie starších detí. Keď sú prázdniny tak aj náš deň vyzerá úplne ináč. Napríklad ideme na pole vyberať arašidy, alebo kosíme trávu, alebo im vymýšľame nejaké športové súťaže. V nedeľu napríklad s deťmi vyrábame ružence a modlíme sa. Tých aktivít je veľmi veľa.

Aké sú reakcie vašich známych a rodiny zo Slovenska na to, že ste išli do Ugandy?

Reakcie sú rôzne, od tých milých a srdečných, až po tie ťažšie. Mnohí priatelia a rodina ma podporujú. Berú to ako takú obeť, že odchádzame zo Slovenska na misie. Ja to tak ani neberiem, pre mňa to bola túžba už od 18 rokov niekde takto vycestovať. Iní ľudia sa na nás dobrovoľníkov zasa pýtajú, prečo nepomáhame napríklad v Košiciach na Luníku IX, alebo nám hovoria, že aj tu sú deti, ktorým treba pomôcť. Ja si tak hovorím, že Božia vôľa sa zjavuje v túžbach. Ja som sa rozhodla teda počúvať a nasledovať ten hlas, čo som v sebe cítila niekde vo svojom vnútri. Každý je predurčený na niečo iné, má nejaké svoje talenty a vlastnosti, ktoré môže ďalej posúvať. A preto som sa rozhodla, že to budem teda takto posúvať, že tie moje nejaké vedomosti a znalosti budem posúvať ďalej. Boli Hromnice a pán farár pekne rozprával o svieci. Tým, že svieca dáva svetlo a teplo sa ona obetuje. Teda rozdáva to svetlo ďalej tam, kde sa dá. Myslím si, že ľudia v Ugande dávajú viac svetla mne ako ja im do života. ~

aktivita pre deti, pôstna výzva. Budem rada, ak sa deti zapoja do tejto pôstnej výzvy. Je to možno taká cesta, ako si deti vedia urobiť cestu bližšie k Bohu. Nemusí to byť práve odopieranie si sladkostí, ale môže to byť aj modlitba. Niektoré deti zabúdajú na modlitbu, tak sú tam aj také úlohy ako pomodliť sa, alebo urobiť nejaký dobrý skutok. Napríklad umyť riad, alebo potešiť niekoho. Budem rada ak sa zapoja deti aj dospelí.

Ako vyzerá život misijnej dobrovoľníčky v Ugande?

Deň začínam sv. omšou, ktorá býva ráno o 7:00. Z Charity ma vysielali kvôli tomu, že v našom centre je škôlka.

Mojou úlohou je trochu pomôcť pri výučbe pani učiteľkám ktoré tam sú. Priniesť nové aktivity. Deti tam sedia v laviciach a majú riadny vyučovací proces. Snažíme sa to trochu obohatiť, že v tomto veku by to mala byť „škola hrou“. Snažíme sa im prinášať rôzne zaujímavé aktivity. Niečo na rozvoj jemnej a hrubej motoriky. Zaujímavosti aj z Európy i z nášho vyučovacieho procesu. Samozrejme, že rešpektujeme ich vzdelávacie postupy a metódy. Snažíme sa to sklbiť dokopy. Doobeda väčšinou bývam v škôlke. O 12 deti odchádzajú. Potom sa aj tie naše malé deti, ktoré sú v centre, vracajú späť. Pripravujem im poobedný program, alebo doučovanie. Nejaké

Zomrel páter Ľudovít Feja SVD

■ Text: P. Martin Štefanec SVD

■ Foto: Archív SVD

V skorých ranných hodinách, v nedeľu 4. februára 2024, si Pán života a smrti povolal k sebe kňaza – rehoľníka a misionára, P. Ľudovíta Feju SVD, zo Spoločnosti Božieho Slova. P. Ľudovít

Feja SVD sa narodil 10. novembra 1969 v Námestove rodičom Ľudovítovi a Márii, ako tretie zo siedmich detí. Základnú školu navštevoval v Lokci na Orave. V roku 1984 začal štúdium na strednej odbornej škole v Turanoch

nad Váhom, kde sa vyučil za stolára. Po ukončení štúdia pokračoval v štúdiu popri zamestnaní, s cieľom získať maturitnú skúšku. Štúdium úspešne ukončil v roku 1989. Do Spoločnosti Božieho Slova vstúpil v roku 1994. Po skončení noviciátu zložil 8. septembra 1995 v Nitre svoje prvé sľuby v Spoločnosti Božieho Slova a 8. septembra 2000, taktiež v Nitre, doživotné rehoľné sľuby. Štúdium filozofie a teológie ukončil v roku 2001. V roku 2000 prijal v Bratislave diakonské svätenie z rúk arcibiskupa Jána Bukovského SVD a 23. júna 2001 v Nitre kňazskú vysviacku vkladáním rúk kardinála Jána Ch. Korca SJ. Jeho prvým pôsobiskom bola Bratislava – Petržalka. Neskôr odišiel

na misie (Ekvádor: 2002-2005; Bolívia: 2011-2013). Po svojom prvom návrate pôsobil v Misijnom dome v Snine, neskôr v Terchovej, v Halenkove na Morave (ČR) a opäť v Terchovej. Posledným miestom jeho pastoračnej činnosti bol Misijný dom Božského Srdca Ježišovho vo Vidinej, kde pôsobil od roku 2019 ako výpomocný duchovný. Zádušná svätá omša sa slávila v piatok 9. februára 2024 v Kostole Nanebovzatia Panny Márie v Nitre na Kalvárii. Celebrantom zádušnej sv. omše bol nitriansky diecézny biskup, Mons. Viliam Judák. Po svätej omši boli pohrebné obrady na Cintoríne sv. Cyrila a Metoda v Nitre, na Cabajskej ceste, kde je páter Ľudovít Feja SVD pochovaný. ∞

Želáme si mier a dodržiavanie ľudských práv

■ Text: Federico Piana

■ Foto: Vatican Media

Silné svedectvo zverejnili vatikánske médiá od mníšky, ktorá spolu s takmer všetkými kresťanmi v pásme Gazy zostáva vo farnosti Svätej rodiny. „Voda, potraviny a lieky už nie sú k dispozícii. Do ulíc štvrte sa vrátili tanky a strieľajú. Obávame sa o sedem zranených, ktorých nemožno odviezť do nemocnice: v telách majú veľa črepín. A pre všetkých nie je dost' liekov.“ Máte nejakú nádej? „Neochvejnú.“

S peklom, ktoré sa rozpútalo v Gaze, sa dá len ťažko spojiť. Je to takmer nemožné. Telefónne linky sú prakticky preludom, internet funguje s prestávkami, keď sa práve obnoví dodávka elektriny na viac ako niekoľko hodín denne. Vo chvíli, keď sa sestra Nabila Salehová zveruje vatikánskym médiám so svojou zúfalou výzvou celému svetu, jej hlas je odrezaný práve pre takýto výpadok.

Ponáhľajte sa!

Napriek tomu sa zdá byť zázrakom, že jej volanie je stále počuť z obliehaného, zničeného mesta, do ktorého nič nevchádza a nič z neho neodchádza. „Prosím svet o mier, o dodržiavanie ľudských práv. Prosím všetkých, aby pomohli Gaze, pretože jej obyvatelia

trpia. Nemá času nazvyš, domy už neexistujú, potraviny sú takmer vyčerpané a to málo, čo je k dispozícii, stojí päťkrát viac ako zvyčajne. Nie je možné ďalej prežiť, ak sa čoskoro niečo nezmení.“

Zranení potrebujú ošetrovanie

Vo farnosti Svätej rodiny, kde sa sestra Nabila zabarikadovala spolu s väčšinou kresťanov v Pásme od začiatku vojny medzi Izraelom a Hamasom, je stále sedem zranených z decembrovej streľby, ktorá stála život matku a jej dcéru, ktoré boli členkami farnosti. Napriek všetkým pokusom sa ich nepodarilo previezť do nemocnice, ktorá by ich mohla prijať. „Mohli sme im poskytnúť len primárnu starostlivosť. Dve zo žien by potrebovali urgentnú operáciu, zatiaľ čo ostatné majú v tele ešte veľa črepín.“ Vo farnosti už nemôžu urobiť viac: medzi vecami, ktoré im chýbajú, sú na prvom mieste lieky. A vďaka Bohu, prezrádza sestra Nabila, že jordánsky kráľ nám dal vyhadzovať potraviny a lieky z lietadiel. Dvakrát. Ale to, samozrejme, nestačí.

Nekonečný teror

Čo však nechýba, je teror. Do ulíc mesta sa vrátili izraelské tanky. Po troch alebo štyroch dňoch pokoja, sťažuje sa mníška, sa vojna vrátila rovnako kruto ako predtým. V okolí sú tanky, dokonca aj v našej škole. Počujeme streľbu, ale vďaka Bohu sa v našej farnosti nič nestalo. Je nádej ešte živá? „Samozrejme, že je. Dúfame v Boha. Keby sme tu nemali vieru, všetci by sme boli mŕtvi.“ •

Moje misijné pôsobenie na Slovensku

■ Text a foto: Sr. Prasedes Pakaenoni SSPS

Volám sa Prasedis Pakaenoni, volajú ma Sedis. Narodila som sa v Kefamenanu - Wini, na ostrove Timor v Indonézii. Vo Wini som prežila celé moje detstvo. Je to mesto veľké ako Nitra. Tam som navštevovala materskú, základnú i strednú školu.

Sme štyria súrodenci. Mám jedného brata a dve sestry, som tretia v poradí. V našej rodine sme všetci katolíci. Už od malička som bola vedená svojou rodinou k viere. Môj otec bol dlhé roky kostolníkom. Chodiť do kostola a modliť sa bolo pre mňa samozrejmé a nespomínam si, že by som niekedy pociťovala sklamanie z viery.

V roku 1999 som vstúpila do Misijnej kongregácie Služobníc Ducha Svätého na ostrove Timor, v Atambua Halilulik. Bola som rok kandidátkou, rok postulankou a dva roky v noviciáte. V roku 2003 som zložila prvé sľuby. Misijné sestry som poznala od detstva. Na ostrove Timor je veľa rehoľných spoločností. Najviac sestier je práve v Kongregácii misijných sestier Ducha Svätého.

Moja rodina nesúhlasila, aby som sa stala rehoľnou sestrou. Aj keď som bola už kandidátkou, nesúhlasili s tým. Teraz sú už radi, že som misijnou sestrou. V našej kultúre úloha ženy v rodine je veľmi dôležitá. Keď má otec dcéru, má ju vydať a má mať veľkú rodinu. Ja som však nechcela zostať doma. Chcela som ísť do kláštora a stať sa misijnou sestrou.

Mojím najkrajším duchovným zážitkom je vždy stretnutie s ľuďmi. Už od mlada som mala rada rôzne stretnutia v našej farnosti v Indonézii. Spoznala som viaceré rehoľné sestry a kňazov a spriatelila som sa s nimi. Bolo to pre

mňa obohacujúce. Ako rehoľnej sestry mi veľmi záleží na tom, aby som druhým mohla pomáhať. Mám rada prácu s mládežou, s chorými, trpiacimi a chudobnými. Rada počúvam ľudí a ich životné príbehy. Som šťastná, keď môžem niekoho povzbudiť a pomôcť človeku, ktorý to potrebuje. V mojom živote je tiež pre mňa dôležité učiť sa z mojich vlastných chýb.

V 2013 som dostala misijné určenie na Slovensko. Na začiatku som o Slovensku nič nevedela, len toľko, že sa nachádza niekde v Európe. Druhého Augusta 2013 som prišla na Slovensko, a za toto obdobie desiatich rokov som mala veľa skúseností a zážitkov.

Spočiatku som bola prekvapená. Veľa vecí bolo pre mňa nových: počasie, jedlo, zvyky a veľa rôznych nových vecí.

Čo mi z domu chýba najviac?

Nič mi nechýba. Mám všetko. Našla som tu svoju druhú rodinu. Hoci mi niekedy chýbajú moji príbuzní, spomeniem si na slová môjho otca, ktorý mi pred odchodom povedal: „Keď pôjdeš do inej krajiny, netráp sa. Nech to je ako tvoja krajina, ako tvoja druhá rodina. Či to bude ťažké alebo ľahké, je to tvoja misia.“ Zapísala som si to do môjho diára, aby som na to nezabudla. Je to pre mňa ako keby mi Ježiš povedal, neboj sa.

Keď som prišla na Slovensko, zažila som kultúrny šok. Ako som ho zvládla? Na zvládnutie kultúrneho šoku v tomto čase bol pre mňa kľúčový môj osobný postoj. Vedela som, že na to, aby som sa prispôsobila zmenám, musím akceptovať, že sa musím vzdať niektorých svojich vzťahov, zvykov či spôsobov správania. Dôležité bolo chcieť a byť ochotnou stať sa súčasťou nového

• Kolegovia

prostredia. Akceptovať to, ak niečomu alebo niekomu nerozumiem, nebrať to osobne. Dať slobodu sebe aj tým, s ktorými som.

Veľkým prekvapeným bol pre mňa aj prvý sneh. Je to zaujímavá skúsenosť. U nás bola zima, keď pršalo, ale sneh nepoznáme.

Postupne som sa začala učiť slovenčinu v jazykovej škole v Nitre. Potom som pôsobila v našej komunite v Kežmarku. Tam som začala pracovať, keď som sa už trochu vedela dohovoriť po slovensky. Pracovala som v SKCH v Spišskej Novej

• A toto sú naši klienti..

PROMERITAE QUIETI sv. Svorada, ktorý patrí pod správu Nitrianskeho Biskupstva. Na tomto novom pracovisku sa stretávam s rôznymi zaujímavými ľuďmi, ktorí sem postupne prichádzajú. Sú medzi nimi profesori, lekári, kňazi, ale aj jednoduchí ľudia, ktorí v minulosti pracovali v rôznych profesiách. Klienti od nás očakávajú prijatie, porozumenie a pomoc. Naše zariadenie je kresťanské. Každodenne sa tu slúži sv. omša. Ľudia sa môžu priblížiť k Pánu Bohu. Pre nás zamestnancov tu máme okrem bežnej starostlivosti aj mnohé príležitosti preukazovať týmto ľuďom, lásku, súcit, porozumenie a útechu. Starým a chorým ľuďom často chýba blízkosť človeka, o ktorého by sa mohli oprieť. Majú veľkú radosť, keď im preukážeme pozornosť, vypočujeme ich, podáme im ruku a sme im nablízku. Je to asi to najdôležitejšie, čo starší človek potrebuje, a mňa to naplňa.

Za tri roky práce v zariadení vidím, že starší ľudia už toho veľa nepotrebujú. Stačí im úsmev, prejavíť ochotu pomôcť, trpezlivo a citlivo im poslúžiť a s láskou ich vypočuť. To je moja aktuálna misia.

Čo mi dáva táto misia?

Je to čas aj môjho osobného dozrievania. Viac sa spoznávam, svoje prednosti, ale aj svoje limity. Tento apoštolát ma vedie k väčšej dôvere Bohu. V modlitbe sa s Ním rozprávam o jednotlivých klientoch, ako sa mám zachovať, ako ho priviesť bližšie k poznaniu Božej lásky, ako ho pripraviť pre večnosť. Ako ho viesť s radosťou do prístavu Božieho milosrdenstva. Každý klient má svoj úžasný príbeh. A ja vďaka dôvere, ktorú spolu budujeme, môžem do týchto príbehov nahliadnuť. Pri mojich večných sľuboch som si vzala za motto: „keď som slabý, vtedy som silný“.

V mojej misii tu a teraz prežívam, že láska, modlitba a obeta dokáže meniť srdcia, i keď to nie je vždy jednoduché a ľahké.

Boh je ten, ktorý ma pozýva do tejto misie, do tejto služby. Jedine On dokáže meniť ľudské srdce. ~

Vsi a aj v komunite s Rómami. Po troch rokoch som sa opäť dostala do nášho provinciálneho domu v Ivanke pri Nitre.

Tu som od roku 2016 pracovala na rozbehnutom projekte Misijných sestier s Rómami na Orechovom dvore. Bola som zodpovedná za projekt. Pracovala som s deťmi, mládežou a ich mamičkami, rodinami. Rómovia sú ľudia so špecifickým charakterom a spôsobom života. Majú svoju kultúru, zvyky a históriu. Práca s nimi nie je ľahká, pretože nemajú pracovné návyky. Treba im pomáhať pri rozvíjaní zodpovednosti i pri

výchove v rodine... Preto náš projekt mal za cieľ vnášať výchovné, vzdelanostné, pracovné návyky, a my sme im chceli cez rozmanité programy dať možnosť zažiť trochu radosť, lásky a pokoja. Mám ich veľmi rada a veľmi dobre sa mi s nimi pracovalo. Boh chce, aby sme lásku dávali aj tým, ktorí sú vytesnení. Za šesť rokov mojej práce mi hlavne deti zostali v mojom srdci a v mojich spomienkach.

Po šiestich rokoch som poprosila predstavených o zmenu mojej misie. Rozhodla som sa pre prácu so starými ľuďmi v domove dôchodcov,

Vyhrážky smrťou Saleha neodrádzajú

■ Text: Preklad z: Open Doors spracoval F. Bašo

■ Foto: AP Photo / Hani Mohammed

Saleh* vedie odvážnu službu pre kresťanov v Jemene, jednom z najhorších miest na svete pre nasledovanie Ježiša. Nestáva sa často, že by sme počuli príbehy od jemenských veriacich – ale teraz sa môžete stretnúť s odvážnym a verným veriacim, ktorý šíri Evanjelium aj napriek extrémnym ťažkostiam

Niekedy prišla vyhrážka smrťou ako textová správa. Inokedy to bol telefonát. Ale správa bola vždy rovnaká:

Hľadajú Ťa a čoskoro Ťa nájdu.

Si mŕtvy.

Tvoje dni sú spočítané.

Vieme, čo robíš; zastav to, kým nebude neskoro.

Saleh bol pre svoju vieru zvyknutý na riziko smrti. Kvôli jeho kresťanskej službe je Salehovo meno na zozname „hľadaných“ extrémistov v Jemene. Úrady by skutočne udelili odmenu každému, kto by ho mohol odovzdať. Poľovanie na ľudí nebolo ničím novým.

„Úrady majú moju fotografiu a moje meno,“ vysvetľuje. „Väčšinou sa veľa nepohybujem a v noci sa voľne netúlam po uliciach. Keď cestujem kvôli službe druhým, snažím sa to robiť múdro.“

Tentoraz však boli hrozby iné. Saleh vedel, že je v skutočnom nebezpečenstve a dva mesiace sa skrýval. Jeho rodina naň naliehala, aby opustil krajinu. Úrady mali jeho priateľov vo väzbe – a ich telefóny s kontaktnými informáciami o Salehovi.

Salehova nebezpečná služba

Samozrejme, Saleh nebol vždy na najhľadanejšom zozname Jemenu.

Nenasledoval ani Ježiša, kým neodišiel z domu študovať a po prvý raz nepočul Evanjelium. Bol nervózny, keď to povedal svojim rodičom – ale zistil, že jeho otec už bol nasledovníkom Krista! Svoju vieru tajil pred svojim synom, čo je bežná prax v regióne, kde ľudia môžu čeliť extrémnemu prenasledovaniu, ak ich dieťa náhodou prezradí ich vieru.

Akonáhle sa Saleh rozhodol byť kresťanom, už ho nič nezdržalo. Aj keď je evanjelizácia v Jemene veľmi nebezpečná, Saleh a jeho služobný partner Fawzi* stáli pred miestnou mešitou a rozprávali ľuďom o Ježišovi. Postupom času rozšírili svoj dosah a vydali sa mimo svojho rodného mesta, navštívili rôzne miesta po celej krajine, aby šírili posolstvo o Ježišovi a spásu človeka.

Ale prenasledovanie kvôli takejto odvahe je v krajine ako Jemen nevyhnutné. Tlak spočiatku začal v ich rodnom meste. Saleh a Fawzi boli vypočúvaní a obvinení z odpadlivity (konvertovania od islamu): obvinenie, za ktoré môže byť v Jemene uložený trest smrti. Našťastie, Salehov kmeň stál pri ňom – a to je v jemenskej kultúre veľmi dôležité.

Vypočúvaní na letisku

Keď Saleh a Fawzi cestovali po celej krajine, často to viedlo k prekvapivým stretnutiam. „Ako noví veriaci a potenciálni budúci lídri sme dostali príležitosť zúčastniť sa základných školení a workshopov mimo Jemenu, [niektoré vedené partnermi Open Doors],“ hovorí Saleh. „Pri tréningoch nám sľúbili, že nás vybaví nástrojmi potrebnými pre

našu službu a pomôžu nám hlbšie sa ponoriť do Biblie.“

Jedného dňa na letisku, keď sa Saleh pripravoval na cestu na jeden z týchto vzdelávacích seminárov, bol zatknutý. „Zaplavila ma vlna zmätku a nedôvery, keď ma odviekli do miestnosti na výsluch,“ spomína. „Úrady boli neobľomné a hľadali odpovede. Prečo som sa pokúšal opustiť krajinu? Aké tajomstvá som mal? Mal som nejaké vzťahy so „Západom“? Na moje prekvapenie však títo agenti namiesto toho, aby ma zadržali, predložili mi návrh. Snažili sa ma získať do svojich radov. Verili, že budem cenným prínosom.“

Saleh odmietol – ale potom sa rozhodol, že je múdrejšie robiť školenia a vzdelávanie druhých online spôsobom.

Spustenie siete domácich spoločenstiev

Nakoniec, kvôli prebiehajúcej vojne a humanitarnej kríze v Jemene, sa Saleh dostal do susednej krajiny. Po príchode Saleh zostal v tábore s mnohými ďalšími jemenskými utečencami. Tam otvorene hovoril o Ježišovi a mnoho ľudí prišlo ku Kristovi.

„Stal som sa známym ako človek, ktorý ‚pozná Ježiša,‘“ hovorí. „Ľudia mali záujem hovoriť, počúvať a diskutovať so mnou. Rozprávali sme sa celé hodiny. Prebehlo niekoľko hlbokých rozhovorov a veľa ľudí tam prijalo Krista ako svojho Spasiteľa. Nakoniec som povzbudil tých, ktorí uverili, aby sa vrátili do Jemenu a slúžili tam.“

Jemen bol vždy v Salehovom srdci a myslí. Miloval svoju rodnú krajinu a začal sa Boha pýtať, ako by mohol pokračovať v ceste do Jemenu pre Ježiša. Odpoveďou bolo založenie siete domácich spoločenstiev v krajine. Asi 70 % veriacich v Jemene sa nemôže pravidelne stretávať s inými veriacimi, či už z bezpečnostných dôvodov, alebo preto, že nepoznajú iných kresťanov. Domáce kostoly sú jediným spôsobom, ako možno mať v Jemene kresťanské spoločenstvo.

„Založili sme spoločenstvo v „bezpečnejšej“ oblasti v Jemene, kde sa vodcovia mohli stretávať, študovať Bibliu, modliť sa, povzbudzovať sa, trénovať prácu a byť uvedení do služby,“ hovorí Saleh. Vedel, že každá práca pre Ježiša v Jemene so sebou nesie riziko, ale stále hovoril, že to stojí za to. „Ak budeme sedieť doma a nič nerobiť, boli by sme v bezpečí. Ale akí by sme boli kresťania, keby sme neriskovali svoje životy, aby druhí spoznali Život?“

Saleh začal cestovať zo svojho domova do Jemenu a pokračoval vo svojej službe tak, že cestoval tam a späť, aby zakladal a posilnil Cirkev v Jemene. Preto keď bol v úkryte v Jemene, do telefónu dostával vyhrážky smrťou.

Uväznení Salehovi priatelia

Salehov brat Issam* a jeho blízky priateľ Mussa* cestovali ku skupine nových veriacich, ktorí sa chceli dať pokrstiť. Keďže Saleh bol jemenským úradom známy, rozhodli sa, že bude bezpečnejšie, ak nebude cestovať s Issamom a Mussom. „Počas celej cesty som s nimi bol v neustálom kontakte,“ hovorí. „Jedného dňa mi poslali

správu, že nastúpili do autobusu a sú na ceste. Potom som s nimi stratil všetok kontakt.“

Saleh sa neskôr dozvedel, že do autobusu nastúpila polícia a zatkla Issama a Mussu za ich kresťanské aktivity. Zobrali im mobilné telefóny a občianske preukazy, zviazali im oči a odvedli ich do väzenia.

Pre kresťanov v Jemene, ktorí konvertovali z islamu, sú takéto udalosti bežné. Sú zatýkaní, vypočúvaní, vyhrožujú sa im, väznení a dokonca zabíjaní za to, že praktizovali svoju vieru – nehovoriac o tom, že kázali a krstili iných v mene Ježiša. Hoci zatknutie Issama a Mussu nebolo prekvapujúce, kresťanská komunita klesla na kolenná v modlitbe a pôste.

Keď sa to dozvedel muž zo spoločenstva, prišiel za Salehom a spýtal sa ho, či by mohol byť uväznený namiesto Issama alebo Mussu. „Ten muž chcel, aby sa dostali z väzenia, aby mohli pokračovať vo svojej službe!“ Saleh si spomína. „Dobrovoľne sa prihlásil do väzenia namiesto nich! Táto požiadavka bola pre mňa veľmi šokujúca, no zároveň povzbudzujúca.

Ukázalo mi to, ako pevne sme zjednotení v Kristovi a ako nás Jeho láska spája.“

V úkryte

Saleh sa obával, že on a iní sú obzvlášť zraniteľní, keď úrady majú ich mená a kontaktné informácie z telefónov Issama a Mussu. Jeho rodina ho vyzvala, aby opustil Jemen. Každý vedel, že je pre neho nebezpečné zostať.

„Bojoval som s vlastnými myšlienkami,“ spomína. „Ak utečiem, aký príklad dám Cirkvi? Nemohol som opustiť spoločenstvo a odísť. Povzbudzoval som kresťanov, aby boli silní a odvážni, a pripomenul som im, že sme vedeli, že sa nám to stane, keď sa rozhodneme nasledovať Ježiša. Nastal čas byť dobrými svedkami.“

Saleh sa dva mesiace skrýval v bezpečnom dome v Jemene. „Boli to pre mňa skutočne ťažké dni,“ spomína Saleh. „Plakal som vo svojej izbe celé hodiny. Boli dni, keď som mal nádej a silu a inokedy som sa cítil slabý, vinný a v depresii. V tých temných časoch som cítil Božiu prítomnosť pri mne.“

„V týchto ťažkých chvíľach mi niekto zavolať a modliť sa za mňa, alebo som dostával textové správy od bratov a sestier z globálnej Cirkvi, ktoré ma povzbudzovali, že sa modlia s nami a za nás.“

Zázračná odpoveď na modlitbu

Boh odpovedal na modlitby cirkvi! Asi po ôsmich týždňoch boli Issam a Mussa prepustení z väzenia.

„Boh urobil zázrak,“ hovorí Saleh. „Zmenil srdce vplyvnej osoby, ktorá pôvodne chcela, aby boli mŕtvi. Tento muž im nakoniec pomohol dostať sa z väzenia! Až po ich oslobodení som si uvedomil, prečo Boh dovolil, aby sa to všetko stalo. Issam a Mussa pokračovali vo svojej evanjelizačnej službe vo väzení a Boh k sebe prostredníctvom nich priviedol niekoľko väzňov. Vtedy som osobne zažil, ako Boh premieňa zlé situácie na dobré, podľa svojej dokonalej vôle.“

Hojenie zranených vzťahov

Kniha na pokračovanie: časť XVIII.

■ Text: Martin H. Padovani

■ Foto: Bernardo Ramonfaur, unsplash.com

Smútok nad stratou

Smútok nad stratou predstavuje obdobie pocitov, ktoré nás uvádza do času trúchlenia s väčšou alebo menšou mierou bolesti, čo závisí od závažnosti našej straty. Keďže trúchlenie je bolestné, máme prirodzený sklon chcieť sa mu vyhnúť alebo bolestné pocity nejako zmenšiť. Študent, ktorý neurobí skúšku, povie kamarátovi ktorý sa vyzvedá, ako pociťuje tento neúspech: „Bola to iba jedna skúška. Nič svetoborné!“ Nie je to typický spôsob, ako ľudia často zaobchádzajú so stratou? Zľahčene ju preskočia s malou či žiadnou skúsenosťou alebo vyjadrením, čo sa jej týka, no vnútri sú zranení, či si to uvedomujú, alebo nie. Takéto potláčanie spôsobuje, že sú trochu menej ľudskí, menej v styku so svojím vnútorným svetom pocitov. Zotrávajú v odkladaní nerozriešených pocitov a tak sa stávajú necitlivými k životu.

Mnohí ľudia robia z každej straty vo svojom živote, menšej alebo väčšej, citovú pohromu. Chýba im zmysel pre mieru a prehávajú. Nezriedka sa zaseknú v jednej strate za druhou a vôbec nikdy nedokončia žiadne trúchlenie. Majú sklon ku skleslosti a negatívosti, a to v stave stáleho smútku. Sú krajne neistí a chýba im sebadôvera. Môžu sa stať zatrpknutými – profesionálnymi obetnými baránkami. Keď však identifikujeme svoje straty a prejdeme nimi, nezasekneme sa citovo, nestaneme sa depresívnymi, skleslými, nešťastnými či zatrpknutými. Ľudia, ktorí sa až po

uši váľajú vo svojich stratách, si nemusia byť vedomí toho, že sa zasekli a sú citovo ochromení.

Smútok môže byť obťažný, ale nie je to nevyhnutne zlý pocit. Je bolestný, no hovorí nám, že sme stratili niečo dôležité a nám drahé. Depresia je však sklúčujúci stav mysle. Je to pochovaný smútok – pochovaný so všetkými ostatnými pocitmi, ktoré sprevádzajú trúchlenie. V smútku stále dokážeme fungovať a žiť ďalej; depresia spôsobuje, že sme dysfunkční. Nezriedka nedokážeme fungovať v našom každodennom živote.

Pod povrchom depresie väčšiny ľudí som zistil mnoho nerozriešeného žiaľu

nad stratami v ich životoch. Niekedy budú cítiť zahanbenie kvôli takým pocitom a budú si myslieť, že sú sebeckí, keď sa takto cítia. Vlastne majú si dovoliť byť ľudskí a zakúsiť tie pocity. Keď trúchlime nad svojimi stratami, môžeme budovať svoj charakter, a charakter znamená aj to, ako zaobchádzame so stratami svojho života. Hlavným dôvodom toho, že ľudia nevedia, ako žiaľiť, je, že nevedia, ako cítiť, alebo si nedovolia cítiť.

V priebehu rokov som mal česť radiť mnohým zraneným ženám a mužom, ktorí sa prepracovávali bolesťou z interrupcie, hľadali odpustenie, odpustili sebe a pomenovali svoje dieťa. Uznali interrupciu. Bol to proces citového a duchovného rastu a uzdravenia. Spomínal som mužov, ktorí sa zaplietli do interrupcie svojej partnerky, pretože sa často cítili vynechaní z procesu trúchlenia za dieťaťom, alebo žili v popieraní toho, čo sa stalo. Aj títo muži potrebujú trúchliť, uzdraviť sa, hľadať odpustenie a odpustiť sebe samým. Jestvuje skupina zvaná Project Rachel, kde ľudia, ktorí nerozriešili problémy spojené s interrupciou, môžu nájsť bezpečné útočisko, uzdravenie a nádej. Pamätajte: Božia láska a jeho súcit sú bez hraníc.

Prijatie a rozriešenie straty

Stáli sme pred skutočnosťou straty a prešli sme cestu našim smútkom a ďalšími súvisiacimi pocitmi. Teraz zakončíme svoje trúchlenie vstupom do etapy prijatia a rozriešenia, oprostenia sa a posunutia vo svojom živote. Proces zotavenia nás privádza k uzdraveniu. Možnože nie sme celkom zahojení, no proces sa aspoň začal a my sa posúvame ďalej.

Prijatie neznamená, že naša strata sa nám páči alebo s ňou súhlasíme, ale že sme ochotní žiť s jej skutočnosťou. Napríklad „starý šéf odchádza. Vykonával pekny kus práce a slúžil nám dobre. Bude nám chýbať.“ Bolesť z tejto straty postupne vyprchá až na občasný pocit, ktorý sa objaví pri spomienke na neho. Spomienky na to, čo a koho sme stratili, sa príležitostne vrátia a azda aj z našich strát ostanú i nejaké dôsledky, avšak nastúpi hojenie, pretože sme sa zamerali na našu stratu a priamo sme sa s ňou vyrovnali. Urobili sme zmeny a ďalšie úpravy. Sme so sebou zmierení. Oprostili sme sa od straty a – vo viere a dôvere – vložili sme všetko do Božích rúk. Môžeme sa posunúť ďalej vo svojom živote.

Kvôli našim stratám sa život môže mnohoroako odlišovať. Sme oveľa múdrejší v našich súdoch o druhých. Na pleciach už viac nenesieme mlynské kamene nerozriešených bolestných pocitov tlačiacich nás k zemi. Uvedomujeme si, že kvôli ukončeniu svojho trúchlenia nad stratou musíme prejsť od reality cez bolestné pocity, prv než prídeme ku konečnému prijatiu a rozriešeniu. Posúvame sa ďalej. Nejestvujú žiadne skratky. Nemôžeme prejsť od skutočnosti k prijatiu. Musíme prejsť bolestným priestorom zaoberania sa citovou bolesťou, ktorá sa napokon rozptýli, ak jej čelíme.

Niektoré straty v živote sú také tragické, že trúchlenie a hojenie bude celoživotným procesom. Napríklad keď ľudia sú telesne oslabení stratou ruky, trúchlenie nad stratou a hojenie potrvá celý život. Niektorí ľudia trpia smrteľnou

chorobou; umierajú po kúskoch. Ich trúchlenie je každodenný proces. Musia prežívať rozličné roviny skutočnosti svojej choroby – bolestné pocity, ktoré ju sprevádzajú, a prijatie choroby.

Ako ľudia trúchlia a prežívajú kasťadu strát? Okrem iného si to vyžaduje rozhodnutie žiť konkrétny deň a sústrediť sa na hlavné otázky toho dňa a stanoviť prioritu, na ktorú otázku sa zamerať a kedy. Niektoré problémy treba odložiť a venovať sa im neskôr; musíme rozpoznať svoje obmedzenia. Ani nemôžeme očakávať, že odrazu spracujeme všetky naše pocity z každej straty. Niektoré pocity budú musieť byť uložené – nie potlačené –, kým nepríde čas na ich spracovanie.

Musíme si udržiavať realistické očakávania a opätovne sa uistiť o tom, že na spracovanie všetkých otázok je potrebný čas. Nejestvujú okamžité a rýchle riešenia. Musíme mať so sebou súcit, trepezlivosť a porozumenie.

Budeme potrebovať ľudí, ktorí nás podpora, ktorým môžeme ventilovať svoje pocity a rozprávať o svojich problémoch, aby sme urobili úpravy a našli možné riešenia. Veľkou pomocou môže byť poradenstvo; vskutku, pre niektorých ľudí bude poradenstvo absolútne nevyhnutné. Musíme sa starať o seba telesne, citovo, duševne a duchovne, ak dúfame, že všetky tieto straty zvládneme. Videl som mnoho ľudí, ktorí prešli sériou strát a vyšli z nich lepší, šťastnejší a sebaistejší.

Sebadôvera znamená, že bez ohľadu na to, akými stratami trpím, tak či onak sa s nimi dokážem vyrovnáť. Ľudia často nachádzajú v sebe nové zdroje, o ktorých si nikdy neuvedomili, že ich majú. Výkonný riaditeľ veľkej, úspešnej spoločnosti opúšťa svoje miesto, len aby sa stal úspešným realitným agentom, čo mu vynáša viac ako predchádzajúca pozícia.

Potrebujem však vystrieť ruky za pomocou, nájsť v sebe a vyniesť na povrch dostupné zdroje, ktoré mi pomôžu. Neďať sa zdolať je pre prežitie a zahojenie dôležité. ~

pokračovanie zo strany 20

Do dnešného dňa Saleh naďalej cestuje do Jemenu a ďalších krajín, kde žije jemenská diaspora. Putuje aby učil, povzbudzoval, počúval, pomáhal a viedol. "Cirkev v Jemene žije vo veľmi drsných podmienkach, no napriek tomu rastie!" on hovorí. „Dúfam, že čoskoro budú kresťania v každom kúte krajiny, že kresťania v každej dedine a meste vyjdú, aby sa podelili o Evanjelium slovom a skutkom. Môj sen siaha ďalej ako za hranice Jemenu; Modlím sa, aby som videl, ako sa Cirkev šíri z Jemenu von.“

Ako môžeš pomáhať Salehovi

Saleh v súčasnosti slúži asi 70 rodinám v Jemene. S pomocou partnerov Open Doors je schopný poskytnúť priestory na stretnutia pre kresťanov, poskytnúť lekársku pomoc a prepravu, rozdávať balíčky s jedlom, viesť krsty, školiť vedúcich a pomáhať pri vytváraní základných školení vrátane poradenstva pri traume, pripravenosti na prenasledovanie a učeníctve.

„Sme vďační za vašu podporu,“ hovorí priaznivcom Open Doors. „Bez týchto zdrojov nebudeme schopní rásť a slúžiť Cirkvi v Jemene. Vaše modlitby sú pre nás dôležité a povznášajúce, dávajú nám silu a povzbudenie, aby sme pokračovali.“

Partneri Open Doors pomáhajú kresťanom v Jemene prostredníctvom modlitebných kampaní, potravinovej a lekárskej pomoci, pomoci pri prenájme pre domáce spoločenstvá, školenia učeníctva, líderstva a ďalších. Váš dar môže pomôcť kresťanom ako Saleh pokračovať v jeho práci na posilňovaní a raste Cirkvi v Jemene a ďalších krajinách, kde kresťania čelia extrémnemu prenasledovaniu za svoju vieru – môžete byť súčasťou tejto odvážnej a riskantnej služby spolu s tými, ktorí sa obetujú kvôli láske k Ježišovi. ~

*Meno zmenené z bezpečnostných dôvodov

Vo Vatikáne vyšlo posolstvo k tohtoročnému Svetovému dňu misií

■ Text: Martin Jarábek

■ Foto: Vatican Media

„Chodte a pozvite na hostinu všetkých“ (porov. Mt 22.9), tak znie názov posolstva pápeža Františka k 98. Svetovému dňu misií, ktorý každoročne Cirkev slávi v predposlednú októbrovú nedelu.

Radosť z misie

Evanjelizačné poslanie je zdrojom radosti a nádeje, pretože prinášame Dobrú novinu všetkým, ako sa ďalej píše v posolstve: „Misionári ohlasujú

božskú hostinu, kde vládne radosť, zdieľanie, spravodlivosť, bratstvo v spoločenstve s Bohom a s druhými.“

Všetci bez vylúčenia

Jadrom misie je, že „všetci“ sú pozvaní, dodáva pápež a vyzýva k ešte väčšej spolupráci: „Poslanie pre všetkých si vyžaduje angažovanosť všetkých. Preto je potrebné pokračovať v ceste k celosynodálnej misijnej Cirkvi v službe evanjeliu. Synodalita je sama osebe misijná a naopak, misia je vždy synodálna. Preto je úzka misijná spolupráca dnes ešte naliehavejšia a potrebnjšia v univerzálnej Cirkvi, ako aj v partikulárnych cirkvách.“

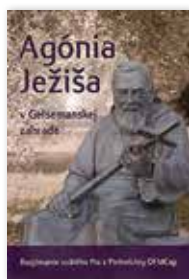
Tento rok to bude 20. októbra. Svätý Otec František vyzýva všetkých kresťanov, aby sa aktívne zapojili do evanjelizačnej misie s radosťou a nádejou a ohlasovali Evanjelium všetkým národom. Cirkev je povolaná ísť v ústrety všetkým, bez výnimky, aby ich pozvala na hostinu spásy. Sluhovia chodili opätovne volať pozvaných na hostinu, aj keď boli odmietnutí, lebo „Boh, veľký v láske a bohatý na milosrdenstvo, neustále vychádza ku každému človeku, aby ho pozval do šťastia svojho kráľovstva, napriek ľahostajnosti alebo odmietnutiu.“

s radosťou, veľkodušnosťou, láskavosťou, s ovocím Ducha Svätého v nich (porov. Gal 5, 22), bez nátlaku, donucovania, prozelytizmu, vždy s blízkosťou, súcitom a nežnosťou, odrážajúc Boží spôsob bytia a konania.“

Ústredná úloha Eucharistie

Eucharistia predznamenáva eschatologickú hostinu a posilňuje naše misijné úsilie, pokračuje Svätý Otec: „Kým teda svet ponúka rôzne ‚hostiny‘ konzumizmu, sebeckého bohatstva, hromadenia, individualizmu, evanjelium pozýva všetkých na

Pápež zdôrazňuje dôležitosť prijímania rozmanitosti, keď píše: „Aj dnes, vo svete zmietanom rozdeleniami a konfliktami, je Kristovo evanjelium nežným a silným hlasom, ktorý vyzýva ľudí, aby sa stretli, aby sa navzájom uznali za bratov a aby sa tešili z harmónie medzi rozmanitosťami. Boh chce, aby ‚všetci ľudia boli spasení a dospeli k poznaniu pravdy‘ (1 Tim 2, 4).“ Pápežské misijné diela pomáhajú Cirkvi žiť jej univerzálnu misijnú dimenziu. Modlime sa za synodálnejšiu a misijnú Cirkev. ~

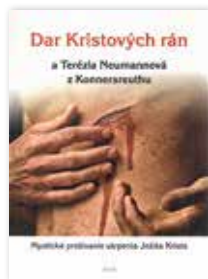

**Agónia Ježiša
v Getsemanskej záhrade**

Páter Pio z Pietrelciny

Pozoruhodné meditácie pátra Pia o utrpení Ježiša v Getsemanskej záhrade. Pátrov jedinečný štýl písania poskytuje nádherný duchovný pohľad na poslednú noc Ježišovho pozemského života.

48 strán; cena: 1,20 eur

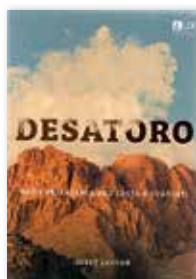

Dar Kristových rán a Terézia Neumannová z Konnersreuthu

Rastislav Najdek

„Čo mňa teší? – Mňa teší všetko, čo pochádza od Spasiteľa. Každý kvietok, každé vtáčatko a každé nové utrpenie, ale najväčšiu radosť mám zo Spasiteľa samotného.“

91 strán; cena: 4,40 eur

Desatoro

Jozef Luscoň

Autor inšpirovaný náukou cirkvi, cez praktické príklady, vysvetlenia a humorné postrehy ponúka veľmi aktuálnu sondu do Božích prikázaní, ktoré majú moc zmeniť náš život a nasmerovať nás na cestu k svätosti.

288 strán; cena: 10,90 eur

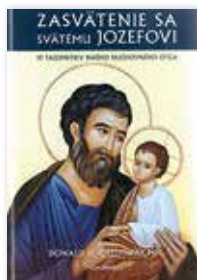

Jeden Pán, jeden Duch, jedno telo

Peter Hocken

Kniha sa zaoberá fenoménom charismatickej obnovy v Duchu Svätom. Z teologickej stránky objasňuje jej podstatu a kľúčové princípy, pričom ide skutočne do hĺbky.

174 strán; cena: 13,90 eur

Zasvätenie sa sv. Jozefovi

Donald Calloway

Uprostred krízy, zmätku a zápasu sveta s Cirkvou je čas vrátiť sa domov k nášmu starostlivému ochrancovi, svätému Jozefovi. Autor nám predkladá bohato koncipovaný program zasvätenia sa tomuto svätcovi.

432 strán; cena: 12,90 eur

31 dní so svätým Jozefom

Brigita Halászová (ed.)

Marec sa spája s úctou k svätému Jozefovi – ženichovi Panny Márie a pestúnovi Pána Ježiša. Je pre nás vzorom v čnostiach živej viery, poslušnosti a tichosti, v akej prežil celý pozemský život.

95 strán; cena: 2 eur

Veľkonočná kniha príbehov

Laura Richie

Veľkonočná kniha príbehov odhaľuje veľký obraz Božej lásky, počnúc Ježišovým vystúpením v chráme v čase, keď bol ešte chlapec, až po jeho zjavenia sa po vzkriesení.

96 strán; cena: 15,90 eur

Veľkonočné ráno

Vicki Howieová

Mária Magdaléna pozná Ježiša. Jedného dňa Ježiša zajali vojaci a pribili ho na kríž. Mária veľmi smútila, až kým nesvitlo veľkonočné ráno, keď sa stalo niečo mimoriadne.

30 strán; cena: 5,90 eur

Objednávací kupón objednávam si záväzne na dobierku uvedené tituly:

počet ks	stručný názov	cena
-		
-		
-		
-		

Meno a priezvisko:

Ulica:

Mesto, PSČ:

Podpis:

Tel.:

Rok modlitby 2024: Symfónia modlitby

■ Text: P. Igor Král SVD

■ Foto: Dulcey Lima, unsplash.com

O pár mesiacov sa v Cirkvi začne Svätý rok 2025. Zaradí sa medzi tzv. „riadne“ jubilejné roky. Jubileum v roku 2025 bude 27. riadnym jubileom v dejinách Cirkvi. V pamäti isto máme mimoriadny Svätý rok milosrdenstva, ktorý vyhlásil pápež František v rokoch 2015/2016. Svätý rok je čas zmierenia a obrátenia, solidarity a oddanosti spravodlivosti v službe Bohu a svojim bratom a sestram. Pápež František sa rozhodol, že na tento milostivý čas sa ako Cirkev pripravíme v rámci Roka modlitby, ktorého začiatok vyhlásil v Nedeľu Božieho slova po mariánskej modlitbe Anjel Pána. Preto sa aj my počas nasledujúcich mesiacov na stránkach Hlasov budeme venovať téme modlitby.

Znovuobjavenie hodnoty modlitby

Pre Gregora Nazíanskeho je modlitba spoločenstvom a rozhovorom s Bohom. Ján Damascénsky ju opísal ako povznesenie mysle k Bohu. Svätý Augustín zas hovorí o stretnutí Božieho smädu s tým našim smädom, pričom Boh má smäd po tom, aby sme mali smäd po ňom. Terézia z Lisieux zas modlitbu definuje ako vzlet srdca, jednoduchý pohľad na nebo, výkrik vďačnosti a lásky v skúške i v radosti. Už z našich vlastných skúseností by sme dokázali o modlitbe čosi povedať. Hoci prechádzame v živote rôznymi fázami a nie vždy je jednoduché si modlitbovú disciplínu udržať, predsa len v pokore uznávame, že modlitba k životu viery

patrí. Na jednej strane je vyjadrením viery v osobného a milujúceho Boha, na strane druhej modlitba túto našu vieru – teda vzťah so živým Bohom – posilňuje a prehĺbuje.

Boh prvý volá človeka

Katechizmus Katolíckej cirkvi pripomína, že nech by sa človek nachádzal v akomkoľvek rozporení, „živý a pravý Boh neúnavne volá každého človeka k tajomnému stretnutiu v modlitbe. Tento krok lásky verného Boha je v modlitbe vždy prvý, krok človeka je vždy odpoveďou. Postupne ako sa Boh zjavuje a zjavuje človeka jemu samému

Hoci prechádzame v živote rôznymi fázami a nie vždy je jednoduché si modlitbovú disciplínu udržať, predsa len v pokore uznávame, že modlitba k životu viery patrí

mu, modlitba sa javí ako vzájomné volanie, ako dráma zmluvy. Táto dráma prostredníctvom slov a skutkov angažuje srdce.“ (KKC 2567) Tieto slová sa ukazujú na základe duchovného hladu, ktorý v dnešných časoch nie je o nič menší ako v minulosti. Dokonca, ako by opak bol pravdou. Uprostred spoločenskej a hospodárskej krízy, strachu z nedávnej pandémie, ktorý svet nedokázal dodnes vykoreniť; vojen, ktoré rozsievajú rozdelenie a smrť a šírenia kultúra ľahostajnosti potrebujeme opäť jasne započuť Boží hlas, pocítiť jeho prítomnosť, vnímať jeho

prozreteľné pôsobenie vo svete a s ešte väčším naliehaním sa obrátiť s dôverou na neho, že sme pripravení stať sa nástrojmi jeho pokoja.

«Pane, nauč nás modliť sa» (Lk 11, 1)

Modlitba je tým ťažšia, čím menej sa modlíme. O modlitbe môžeme veľa čítať, ale v skutočnosti málo sa modlí. Aby sme skutočne zakúsili stretnutie s Pánom je potrebné vytvoriť si priestor pre modlitbu, v ktorej nám Duch Svätý prichádza na pomoc. Modlitba v Duchu Svätom je to, čo nás spája s Ježišom a umožňuje nám pridržať sa Otcovej vôle. V modlitbe môže človek uprostred všetkých výziev človeka môže nájsť svoju oázu pokoja, duchovného odpočinku a odísť so srdcom plným útechy. V atmosfére modlitby vieme zažiť lásku a odpustenie. No správne predpokladáme, že stretnutie s Bohom v modlitbe nemá byť len o tom. Má podporiť vzťah s Pánom a stať sa pokrmom pre kresťanský život viery, nádeje a lásky. Je príležitosťou vo svetle Večnej Pravdy a Božieho slova rozpoznať Božiu vôľu, utvrdiť sa v nasledovaní Ježiša a nadobudnúť obnovenú silu a horlivosť pre šírenie Božieho kráľovstva.

DAROVALI NA MISIE, MISIJNÝ DORAST, MISIJNÉ DOMY

Všetkým darcom vyslovujeme Pán Boh zaplatí!

Odberatelia Hlasov – Ivanka pri Nitre 210,-€ • Ružencové bratstvo – Nitra Zobor 100,-€ • Odberatelia katolíckej tlače – Veľký Lapáš 120,-€ • J.B. – Veľký Lapáš 85,-€ • H.B. – Malý Lapáš 50,-€ • L.B. – Veľký Lapáš 10,-€ • M.B. – Veľký Lapáš 20,-€ • S.B. – Veľký Lapáš 20,-€ • H.D. – Veľký Lapáš 100,-€ • A.F. – Veľký Lapáš 10,-€ • E.H. – Veľký Lapáš 25,-€ • R.P. – Veľký Lapáš 100,-€ • S.P. – Veľký Lapáš 15,-€ • V.P. – Veľký Lapáš 25,-€ • J.Š. – Veľký Lapáš 35,-€ • V.Š. – Veľký Lapáš 15,-€ • V.Š. – Veľký Lapáš 50,-€ • M.V. – Veľký Lapáš 10,-€ • Bohuďačná – Veľký Lapáš 100,-€ • Čitatelia Hlasov – Horný Vadičov 50,-€ • Odberatelia Hlasov Cífer 256,-€ •

Jednoduché ale esenciálne usmernenie

Spomínam si, ako sme jedného dňa dostali na výzdobu do kostola 1000 ruží. Predpokladal som, že išlo o hlboké gesto vďačnosti, prípadne pokánia. Neskôr som zistil, že ruže boli napadnuté nejakou chorobou a tak nemohli ísť do predaja. Dobré, že neskončili na smetisku. Ale predsa sa táto skúsenosť stala pre mňa veľavravnou metaforou toho, ako vyzerá môj čas, ktorý odovzdávam Pánovi. Ako zvyškový, nepotrebný či nepoužiteľný prestoj, v ktorom by som nestihol, či nedokázal urobiť nič iné. Vystrašilo ma to, a myslím, že to by nechcel nikto z nás. Je dobré využiť prestoje dňa a posvätiť ich modlitbou. Nemôžeme ale zabúdať, že predpokladom dobrej modlitby je kvalitný čas, ktorý venujem Bohu.

Okrem toho sú ďalšie jednoduché rady, ktoré môžu pomôcť vzlietnuť našej duši k Bohu. Nezabudnúť si zapnúť letecký režim na mobile, aby nás nerušilo neustále pípanie, či vibrovanie telefónu. Doma si vytvoriť modlitebný kútik s pekným obrazom, či krížom. Pred modlitbou si zapáliť sviečku, zaspievať, či pustiť nejakú náboženskú pieseň. Pre niektorých môže byť užitočné zriadiť si duchovný denník. Ako uvidíme nabudúce, veľkou pomocou pri modlitbe je mať poruke Sväté písmo, cez ktoré nežne šepce svoje slovo priamo do nášho srdca Boh.

Modlitba ako dar

Prirodzene modlitba je dar, pretože v nej Boha dokážeme stretnúť len vďaka Božej milosti. Preto s modlitbou to bude ako s každým iným darom. Nestačí ho dostať, treba ho aj odbaliť, vybrať a spraviť súčasťou každodenného života. Rovnako to platí aj pre dar modlitby. Bez nášho úsilia a vkladu, bez toho, žeby sme sa pokúsili tento dar odbaliť, vybrať a použiť, prideme o možnosť tak vzácného stretnutia s našim Bohom. A to by bola veľká škoda. ~

"Vydavateľ časopisu spracúva mnou poskytnuté osobné údaje na účely zasielania predplateného časopisu. Predplátením sa stávam zaplacením určenej sumy. Mám právo požadovať od prevádzkovateľa prístup k poskytnutým osobným údajom, právo na opravu osobných údajov, právo na vymazanie osobných údajov, právo na obmedzenie spracúvania osobných údajov, právo namietať spracúvanie osobných údajov, právo na prenosnosť osobných údajov, právo podať návrh na začatie konania podľa Zákona 18/2018 Z. z. U prevádzkovateľa nedochádza k profilovaniu. Spracúvanie poskytnutých osobných údajov môže prevádzkovateľ vykonávať aj prostredníctvom ďalšieho sprostredkovateľa. Beriem na vedomie, že moje osobné údaje nebudú poskytnuté iným príjemcom bez môjho súhlasu."

Predplatné na rok 2024 je 12 eur
Číslo účtu Spoločnosť Božieho Slova
IBAN: SK950900000005029115971
(Slovenská sporiteľňa)

Staň sa aj Ty misionárom!

„Hľa, tu som, pošli mňa“ (Iz 6, 8)

Spoločnosť Božieho Slova prijíma mladých mužov, ktorí majú záujem stať sa misionármi, kňazmi alebo rehoľnými bratmi.

Sme rodinou svätého Arnolda Janssena, muža s veľkou túžbou po záchrane ľudí všetkých národov.

Sme rodinou s trvalým rozhodnutím žiť pre misie Ježiša Krista.

Sme rodinou ľudí mnohých národov s povolaním od Boha slúžiť tým, ku ktorým nás posiela.

Podmienkou k prijatiu je úprimná túžba nasledovať Krista v službe bratom a sestram, fyzické a psychické zdravie, maturita a život viery.

Prihlášky posielajte do 30. apríla 2024

Viac informácií nájdeš na www.verbisti.sk

P. Marek Vaňuš SVD, Misijný dom Matky Božej, Kalvária 3, 949 01 Nitra

ODOSIELATEĽ:
Spoločnosť Božieho Slova
Misijný dom Matky Božej
949 01 Nitra – Kalvária 3
„D+4“

POŠTOVNÉ ÚVEROVANÉ
949 04 NITRA 5